

Oroszházi HARANGSZÓ

XXVII. évfolyam 2. szám · 2020. szeptember

„...kihasználva az alkalmas időt...”

Kettős érzéssel írom most megjelenő Harangszó újságunk vezércikkét. Egyrészt hálás vagyok Istennek, hogy hosszú idő után lassan elkezdődhetnek közösségi alkalmaink. Örülök, hogy az elmúlt hetekben, hónapokban kiszabadulhattunk a bezártságból, és családi, közösségi, gyülekezeti alkalmak élményeivel gazdagodhattunk. Ugyanakkor érthető módon aggodalom is van a szívemben, hiszen a külföldről, a szomszédos országokból, és az utóbbi napokban a belföldről érkező hírek előrevetítik annak lehetőségét, hogy ismét visszaszorulhatunk a megkötöttséget jelentő keretek közé. Pont ez a kettősség az, ami óhatatlanul is eszembe juttatta Pál apostolnak az efezusi gyülekezethez írott levele címbeli jól ismert szavait.

Soha nem gondoltuk volna, hogy ennyire közről fog érinteni bennünket az idő kihasználásának apostoli intése. Élve megszokott életünket, hétköznapjainkat és ünnepeinket, családi életünket és gyülekezeti létünket, majdhogynem természetesen vettük, hogy mindennek eljön az ideje, mindenre sor kerül majd. Megült ünnepeink, munkánkra és pihenésünkre vonatkozó terveink részben, egészében úgy teljesültek, ahogyan elképzeltük. Az idő ugyan múlt, telt, rohant vagy ballagott (kinek hogyan), s egyszer csak elhozta azokat a pillanatokat, amikor megvalósíthattuk terveinket, álmainkat, amikor bekövetkeztek eltervezett dolgaink. És eljött a pillanat, amikor hiába telt el az idő, a várva várt, tervezett, megálmodott életvezetésünket teljesen át kellett alakítani. Nem apróságok, egy nem számított dolog miatt, újratervez-

hető módon, hanem amikor mintha megállt volna minden, és csak álltunk, hogy most hogyan tovább. Bezárt iskolák, bezárt templomok, ideiglenesen vagy tartósabban megszűnt munkahelyek az életünk részévé lettek. A mit hoz az idő, a mikor adja vissza azt, amit a magunkénak tudtunk kérdései húsba vágó módon érintettek bennünket. Furcsa volt, hogy várjuk, ami megszokott, ami természetes, mert a helyzet váratlanul és rendkívülivé tett mindent.

Hogy örültünk az újra megnyíló lehetőségeknek! Az újra látogatható nagyszülőknél, a visszakapott családi ünnepeknek, az utazásoknak, az istentisztelet személyes megélésének. Meggyengült, megszokottá vált emberi kapcsolataink, rutinból végzett feladataink, a gyülekezethez való tartozásunk újraértékelődött, mert hiányoztak. Hiányoztak? Vagy megvoltunk nélkülük? Ezt a kérdést is felhozta az elmúlt időszak: leállás és újraindulás, bezárás és kinyitás, megállás és útra kelés. Más hangulata lett a találkozásoknak, a régi, jól ismert mozdulatok újbóli megtételének, mindennek. És az a különleges első pillanat, az ajtó újra kinyitása, az újbóli találkozás rácsodálkozása mindenképpen el kell, hogy gondolkodtasson bennünket.

Mindannyiunk személyes életének megvan az a kockázata, hogy az ajtót többé nem tudjuk kinyitni, hogy már nem találkozzunk azzal, akit szeretünk. Vagy azért, mert becsukódik előttünk, mert már nincs elérhető közelségben a rég várt találkozás a szeretett személlyel, vagy mert már mi nem vagyunk képesek többé ajtókat megnyitni, elmenni egy találkozóra, egy istentisztelet-

re. Nem kell ehhez világiárvány, de elég volt ahhoz, hogy figyelmeztessen minket.

A „most” jelentősége felértékelődött, az alkalmas idő kincse vált. Komoly leckét kaptunk abból, hogy mit jelent elszalasztani, elmulasztani, netán szándékosan lemondani valamit, ami fontos lett volna. És minden terhe, s nehézsége ellenére az a csodája ennek a magunk mögött hagyott időnek, hogy ezt a tanulópénzt nem úgy kellett megfizetnünk, hogy már nincs lehetőség a megtanultakat alkalmazni, hanem úgy, hogy ismét lehetőséget kaptunk. Ez egy teljesen más értelmezése az „élj a mának” életérzésnek. Nem az a hedonista, az élvezetek minden virágát leszakítani akaró, habzsoló életélvezet ez, ami a jövőtlenség reménytelenségét akarja befojtani a behabzsoló életbe. Bölcsesség ez a javából, ami képessé tesz arra, hogy tudjunk mérlegelni abban, hogy mi az értékes és értéktelen, mi az, ami mindig kell, hogy időnk legyen, ugyanakkor saját korlátaink megismerésében is a bölcsesség felé tettünk lépéseket: mi a fontos, mi a nélkülözhetetlen, és ami az, amit el lehet engedni.

Az aggodalmat, ami a jövő felé tekint, legyőzi a „most” kincse. Nyitva a templom, hív és vár az evangélium vigasztalása, fel-emelő ereje, a gyülekezeti közösség körülvevő szeretete. Hogy meddig és milyen módon, az ma még titok. De ami nyilvánvaló, az az, hogy példátlanul erősen megélt „most” köszöntött ránk. Újragondolni emberi kapcsolatainkat, világlátásunkat, értékrendünket és Istennel való kapcsolatunkat... kihasználva az alkalmas időt.

ÖRDÖG ENDRE

Iskolakezdés a járvány árnyékában

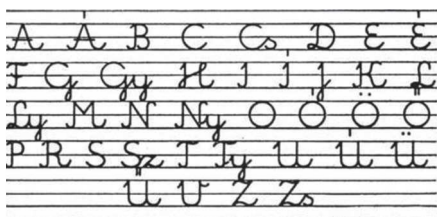
„Néma várás ül ma a nagyvilágon.”

A járványhelyzet sokunkat készítetett arra, hogy változtasson az életvitelén, és ez a változás megmutatta számunkra azt is, hogy például az információ sok esetben monitorokon jelent meg, nem papír alapon. Lapunk, az Orosházi Harangszó pünkösti száma is parkolópályára került, mivel megjelentetése nyilván nem látszott okszerűnek. Az olvasókban viszont akkor tudatosul igazán, hogy jó a lap, amit évente a megszokott alkalmakkor kézbe vehetnek, amikor kiderül számukra, hogy hiányzik. Mivel 1994 óta az Orosházi Harangszó az egyik természetes és fontos kommunikációs eszközként szolgál az egyházközösség, a hívek és a lap olvasói között. Bizony, hiányzott!

A maga virágait ebben az esztendőben is meghozta a tavasz, a bársonylombú fákat ringató szelek pedig a lelkeket megújító reményt. A kikelet mellé baljós előjelű történések is érkeztek világunkra. Járvány, világjárvány, új szavakkal és rendelkezésekkel ismerkedtünk: karantén, vesztégár, védőfelszerelés, korlátozások, lezárt intézmények, iskolák, virtuális kapcsolattartás.

Az iskoláknak, akárcsak ma, mindig is megvolt a maguk sorsa. Ebben a tanévben másként zajlottak a záróvizsgák, és csak reménykedni lehet abban, hogy hagyományos módon indulhat az új tanév.

Mit lehetne elmondani a régi iskolákról, amelyekbe mi is jártunk? Talán fel lehetne idézni azt a napot, amikor félénk gyermekeiket az édesanyák elvezetik az első elemibe, megtanulni az ábécét...

Ha vissza lehetne forgatni a múlt idót, akkor ezekben a rég volt iskolákban tetten lehetne érní a hősiesség erőtörését kifejtő tanítók emberi munkáját, amely nem pusztán kötelesség, hanem egy szent hivatás önként való vállalása volt.

A hajdani orosházi evangélikus elemi népiskolákban is osztatlan osztályokban tanítottak, ahol nemritkán 80 gyermek zsúfolódott össze egy tanteremben. Mégis, mikor belépett a tanító, s a katedrán megállva végignézett az osztályon, olyan csend lett, hogy ki-ki hallhatta saját szívverését.

A most megjelent emberpusztító koronavírus neve COVID-19, amely sorainkba hintette a félelmet és aggodalmat, hogy vajon milyen mértékű emberáldozat és gazdasági romlás árán fog eltakarodni világunkból?

Ha Orosházán járványról beszélünk, amely maradandó történeti nyomokat ha-

dett évben az orosházi evangélikus egyháznak már három népiskolája működött. Mai utcanévükön: a Tánacsics Mihály, a Thék Endre és Bajcsy-Zsilinszky utcai iskolák.

Az evangélikus gyülekezet vezetősége 1909-ben figyelemreméltó kimutatást állított össze az iskolába beíratott gyermekekről. Ebből kiderül, hogy száztizenegy évvel ezelőtt 1110 gyermeket írtattak be az akkorra már tízre szaporodott helyi evangélikus iskolákba. További érdekesség, hogy ebből szeptemberben 900; októberben 176, novemberben 21, később 13 tanulót vettek fel.

Osztálykép 52 tanulóval. A felvétel 1951-ben készült a végzősökről a központi iskola udvarán

gyott maga után, akkor az 1831-es nagy kolerajárvány jut eszünkbe. E járvány 1406 áldozatul esett, ágostai vallást tartó atyánkfíának állított emlékoszlopot az utókorral. (Az emlékoszlop 1970 óta az evangélikus templom kertjében áll.)

A koleravész – az idők folyamán – még négy alkalommal látogatott vissza. Közülük az 1873. évi volt vesztességben a második legsúlyosabb, 2374 főt betegített meg és 884 halálos áldozatot követelt. A rémületbe esett lakosok (ismét ki-ki maga hajlékában) imádkoztak a csapás elfordításáért. A közel százötven év előtti áldozatoknak már csak az emlékezet állított emlékművet.

Ezekben a nehéz, járványos időkben az iskolák ugyanúgy veszélyeztetettek voltak, mint ma. A fenti, súlyos vesztéséget szenved-

A napok menete mindannyiunk számára megváltozott. Úgy gondolom, senkinek sem könnyű ez az időszak... a vírus, a korlátozások, a változás... főleg ha valaki olyan szülő, akinek iskolás gyermekei vannak.

A szeptemberben iskola felé induló kis és nagy diákoknak reménnyel telt áldott új tanévet kíván:

VERASZTÓ ANTAL

Az 1831-es kolerajárvány Orosházán

Magyarországon 2020. március 4-én jelentették be az első igazolt koronavírusos megbetegedést. Az Egészségügyi Világszervezet egy hét múlva, március 11-én nyilvánította világjárványnak a koronavírus, amely a közép-kínai Vuhanból terjedt el. A COVID-19 járványban augusztus utolsó hetéig világszerte 25 millió ember fertőződött meg, a halálos áldozatok száma 800 ezer. Magyarországon 5000 fölé emelkedett az azonosított fertőzöttek száma, az elhunytaké meghaladta a 600 főt. Orosházán – tudomásunk szerint – sem fertőzött, sem halott nincs.

Egy rövid írás erejéig emlékezzünk az Orosházát (is) érintő eddigi legnagyobb, 1831. július 20-tól szeptember 2-ig tartó kolerajárványra, melynek 1406 orosházi evangélikus áldozata volt.

1931-ben, a kolerajárvány 100. évfordulóján Kovács Andor esperes, Mikolay István egykori lelkész halotti anyakönyvbéli feljegyzéseire hivatkozva összeállított egy kis füzetet *Kegyeletes megemlékezés az Orosházán 100 év előtt dühöngött nagy CHOLERA áldozatairól* címmel.

A járvány Oroszországból Lengyelországon, Galicián keresztül jutott el hazánkba, így Orosházára is. A vármegyétől azonnal megérkeztek „a rendelések és parancsolatok”, miszerint „a házak, amelyekben kiütendi magát a cholera, örökkel körülvétesse, [...] az oskolák bezárattassanak, [...] a halottak minden vallásbéli szertartás, papi és más minden kíséret és harangozás nélkül, azonnal és minden veszteglés nélkül különös temetőbe temetessenek, [...] a templomok is bezárattassanak”.

De nézzük csak, mi is történt! A járvány nagyarányú terjedésével felhagytak az örök kiállításával „és önnön magára bízni kinek-kinek az övének gondviselését és veszedelemtől leendő megóvását”. Az iskolák bezárása azonnal megtörtént, mivel „az oskolába járó ifjúság száma aznélkül is csak igen csekély volt”. A halottak eltemetésénél nagyobb volt a nehézség. „Míg a ragadvány mérgeinek következtében a halandóság nagy erőre nem kapott, egyáltalában minden halottak ha-

rangszóval temették, azon különbséggel, hogy amidőn a cholera megholtakat vagy az arra az Elöljáróság által rendelt, s fogadott emberek temették el minden halotti szertartás nélkül, senkitől a temető személyeken kívül nem kísértetve.” A templom bezárása volt a legkeményebb és legfájdalmasabb dolog: „... még egész egy álló hétig jártunk, minden nap kétszer az Úrnak házába, még pedig szokatlan nagy számban [...] – mit volt mit tenni – [...] engedni kellett a közönséges kívánságnak és kérelemnek, be kellett hozni a templomba hétköznapi napokon a mindennapi kiszolgáltatását az Úr asztalának, mindamelllett, hogy ennek a veszedelmes voltáról a népek egymással való nagy és szoros közössége végett, a lelkipásztorok tökéletesen meg voltak győztetve.” Végül a templomot 1831. augusztus 7-től szeptember 4-ig tartották zárva.

Az 1831-es kolerajárvány emlékére állított oszlop evangélikus templomunk kertjében

Mikolay István nagytiszteletű úr megörökítette a járvány ismérveit: „Igen könnyű volt azt a többi akármely betegségtől megkülönböztetni, s megismerni. – A legegészségsébbnek látszó emberek egyszerre élmelygést éreztek gyomrukban, fejeikben szédelgést és fájdalmakat, egész testekben pedig egyszerre való nagy elgyengülést – ezt követte a tagok

végző részeinek hidegdedni kezdése – a testnek elfeketedése és elmerevedése. – Ezt a nagy hányás és hasmenés – osztán görcsök húzták le a tagokat szakadatlanul úgy annyira, hogy ahol ezen össze sereglett gonoszok között hamarvaló segítség nem volt, egynehány órák alatt halálfiává lett a tsak kevéssel lebetegedése előtt egészen egészséges ember.”

Mikolay lelkész közzétette a kolera elleni védekezés módját is: „A szobában pohárba chlór mészre vizet töltöttünk, s azt egy üveg rudacskaival mennél többször felkavartuk. A szobát etzettel és fenyő maggal gyakorta füstöltük – zsebjeinkben klórment, kámfort, foghagymát, calmust hordoztunk, azokat gyakran szagoltatás végett elővettük, a calmust rágtuk, kezeinket és orrlíkainkat hét aszvány nevezetű ecettel, vagy csak közönséges jó erős boreccettel mostuk és napjában négyyszer ánizs köménymag Hoffmann cseppjével kevert spiritusszal együtt készült cseppeket vízbe vagy cukorra csepegtetve 20 cseppeket egyszerre bevettünk.”

1831-ben, az akkor 11 ezres lélekszámú Orosházán mindössze két orvos volt: Képegy György és Baumgartner Ignác. Sem a megye, sem a földesúr nem irányított más orvosokat Orosházára, nekik kellett „viselniük az egész rettenetes krízis alatt a betegek orvoslásának egész terbét.”

Az 1831-ben létrehozott koleratemető a mai zsidótemető és a mai tótkomlói vasút sínpárja között helyezkedett el. Az 1832-ben itt állított koleraemlékművet a bécsi akadémián tanult szobrász, Dunaiszky Lőrinc készítette.

1969-ben, Orosháza városalapításának 225. évfordulóján úgy határozott a presbitérium, hogy a már elhagyott helyen lévő 1831-es koleraemlékművet hozzák az evangélikus templom kertjébe. Két márványtáblát helyeztek el rajta. Az egyiket újravesték az eredeti feliratot, a másikon pedig felidéztek az áthelyezés körülményeit. Ez azonban több mint egy esztendeig elhúzódott, végül csak 1970. október 22-én valósult meg.

KOSZORÚS OSZKÁR

Levéltárunk kincseiből XXX.

Válogatás az 1818-ban elkezdett protokollum 1835. évi bejegyzéseiből

Az Orosházi Evangélikus Egyházközség 1818-ban elkezdett protokolluma, vagyis jegyzőkönyve 1833-ban betelt, így 1834-ben már új jegyzőkönyvet kezdtek el, amibe 1871-ig vezették az eklézsia-gyűlések határozatait. Előző lapszámunkban beszámoltunk az 1834. év eseménytörténetéről.

1835-ben négyszer ülésezett a presbitérium. Az első, február 7-ei gyűlésnek mindössze egyetlen napirendi pontja volt: „a Férfi 2. Oskola és Tanítói lakások újonnan felépítése.” Ebbe a „férfiskolába” 6–10 éves fiúk jártak. Nagy volt a lemaradás, hiszen a „megkívántató 300.000 Tégla mennyiség a mostoha idő által okozott Szalma szűke miatt még mind ekkoráig ki nem égettetett”. Az idő azonban sürgetett, lépni kellett. Ha nincs szalma, tűzifát kell szerezni. De honnan, mennyit és mennyiért? Ez volt a kérdés. Ajánlatot kaptak Czigler Antal gyulai építőmestertől, aki „225 öl tűzifát a Vári [gyulavári] Erdőből” tudna biztosítani. Az ajánlatot támogatók ezt alátámasztották még azzal is, hogy „a Tégla égetéshez megkívántató Szalma nem igen kerülne többre a Tüzellő Fánál”.

Az eklézsia-gyűlés úgy határozott, hogy szerződésbe foglalja és megajánlja azt, hogy Czigler Antal építőmester köteles lesz a vári erdőből 225 öl tűzifát, ölet 4 forintért előállítani. Az átadás idejére minden öl fának 6 és fél láb magas és 6 láb hosszúságúnak kell lennie. Emellett 100 kéve rőzséért még 50 forintot fizet az eklézsia. Az egyházközség tartozik a fenti famennyiséget 1835. május utolsó napjáig hazaszállítani, „addig pedig Czigler Antal úr köveles ezért jót állani és arra tulajdon embere által fel vigyáztatni”. Azt is megajánlotta az Orosházi Evangélikus Egyházközség, hogy a fa leszállítása

előtt előlegben 450 forintot kifizet Czigler Antalnak.

A március 12-iki eklézsia-gyűlés átvizsgálta Csete Ferenc kurátor számadásait, és úgy határozott, hogy „a további felelet terhétől feloldatik”. Hasznos munkát végezhetett, hiszen „Hivatalában továbbra is meghagyták”.

Foglalkoztatta az előljárókat a malomvám-ból bejövő gabona kérdése is, hogy azt „mi módon és mily áron lehet eladni”? Megállapodtak abban, hogy a gabonát mindenkor az eklézsia granáriumba [magtár] hordják be, ugyanis a malomban az eladás a jövőben „tilos leszen”. Az eladási árak szerint a búzának köble 10 forint, az árpáé 8 forint.

Gondok lehetnek a búzaszedő-lajstrommal is, mert elhatározták, hogy azt minden egyházi esztendő kezdetével készítsék el, „minek végrehajtására az érdemes előljárók illendően megkérettek”.

Mikolay István lelkész úr a pincéje megnagyobbítását vagy bővítését kéri. A kért munkát engedélyezik, „mi eránt az Ecclesia Curatora az építő mesterrel egyesszére lépethet”.

Utolsó napirendi pontként Lódi Sándor ajánlatát vitatták meg, aki az egyházközség részére szükséges 300 000 tégl elkészítését és kiégetését vállalná. A presbitériumnak csak az a kérése, hogy „a Tégla tökéletes minőségben készíttessen”.

A szeptember 12-ei ülésen beszámoltak arról, hogy „az Oskola építéshez vett fa mennyiségéből még 73 öl Fa az erdőben kint lévén”. Az elkészített téglákat pedig már ki kellene égetni. Végül úgy határoztak, hogy a 73 öl fát tartsák meg a téglá égetéséhez. Azonnal cselekedni kellett. Elhatározták, felszólítják a lakosságot, hogy önként adakozzon szalmát a téglá égetéséhez. „Ha any-

nyi Szalma kerülne be, hogy a Tégla égetéshez elegendő lenne, úgy a Tégla azonnal égetessen!” Arra is gondoltak, ha ez nem valósul meg, akkor „a kemenczék és a Tégla befedtetessen, hogy abba az esőzések által semmi kár ne történjen.”

Abban még megállapodtak, hogy a szalmát szeptember 21–26-ig kell összehordani, „mely a Tiszteletes Urak által a templomban ki jelentendő”.

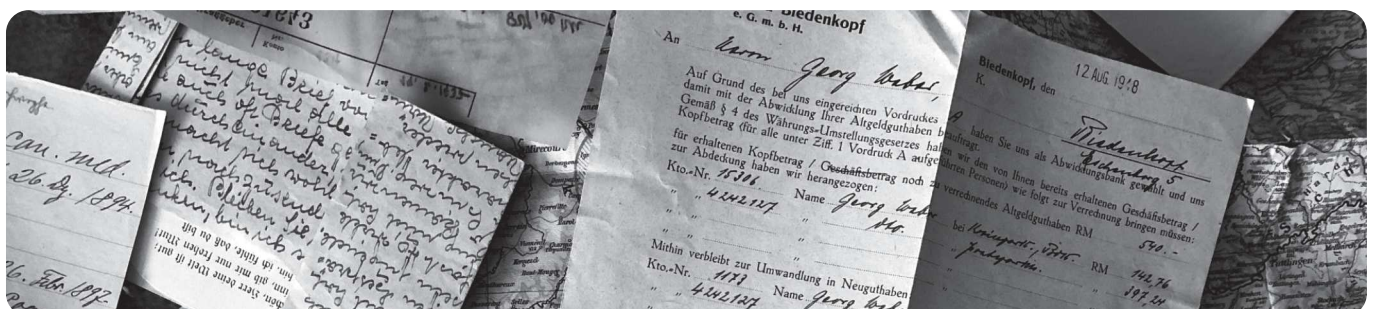
Határozatot hoztak még Lódi Sándor tégláégető bérével kapcsolatban: „Addig míg a 300.000 Tégla vétképpen az Ecclesia számára át nem adatik, a Tégla égetőnek 300 Forintok le tartóztatandók, a többi kifizetendő.”

Végül még egy fontos kérdés került napirendre. Felszólították az adósokat, „hogy a legközelebb következő új esztendő napjáig ki ki Tartozását le fizesse”.

A november 6-ai eklézsia-gyűlésen két fontos napirendi pont volt. Az eklézsia érdemes kurátora jelentést tett, miszerint a helység bírái úgy nyilatkoztak, hogy a tégláégetésből megmaradt, még az erdőben lévő fa ügyében új határozatot kívánnak hozni. Annál inkább szorgalmazzák ezt, mert az a tapasztalat, hogy a fával kiégetett téglá, „nem olly minőségű, mint a Szalmával ki égetett szokott lenni”. Azt ajánlották, hogy a már itt lévő fát nyilvános árverés útján kell értékesíteni, az erdőben lévő fát pedig ölenként 4 forintért, a végül megmaradt fát pedig alku útján kell eladni, amivel a kurátort kell megbízni.

Határozatot hoztak abban, hogy a malomvám-ból bekerült búzának köble 7 forint, az árpáé 3 forint 30 krajcár, a kásáé pedig 12 forint legyen.

KOSZORÚS OSZKÁR

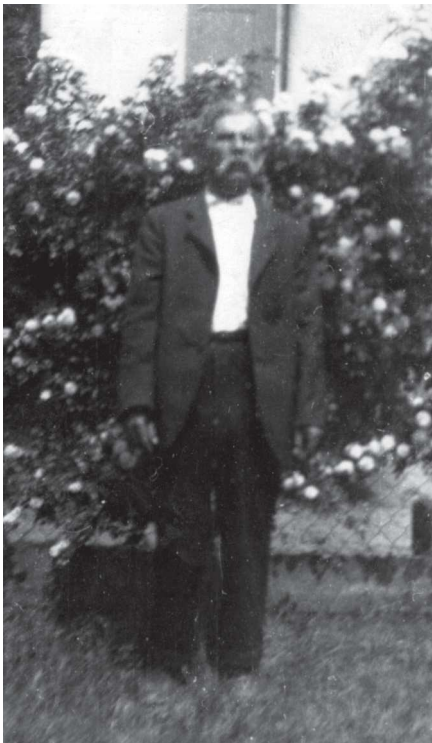
E címmel egy sorozatot indítottunk. Várjuk mindazok jelentkezését, akik egy-egy régóta őrzött fotójukat szívesen közzétennék lapunkban. Olyan, a 19. és 20. században készült fényképekre gondolunk, melyek evangélikus egyházközségünkhöz vagy a leányegyházakhoz kapcsolódnak. Lehetnek régi orosházi evangélikus iskolai fotók, konfirmációról, es-

Fotóalbum

küvőről, temetésről készített felvételek. Ábrázolhatják templomunkat, egykori iskoláinkat, egyházi épületeinket. Örülénk annak is, ha eddig ismeretlen képeket kapnánk régi egyházi alkalmaink-

ről, lelkészeinkről, tanítóinkról és más tisztségviselőinkről. Fontos annak pontosítása, hogy kit vagy mit ábrázol a beadott felvétel, hol és mikor készült. Felüntetjük a fotó tulajdonosának nevét is, és (ha tudjuk) a fotográfusét.

Kérjük Olvasóinkat, hogy juttassanak el egy jól másolható, érdekes képet a lelkészi hivatalba (Orosháza, ThékE. u. 2.).

Lőrincz József élete utolsó évében.
52 éven át volt kardoskúti harangozó
(Kardoskút, 1950-es évek), Beküldő: Bojtos Lukács János, Fotó: Huszák József

Vitéz Szűrszabó János és Papp Ida esküvője
(Szentetornya, 1943) Beküldő: Bojtos Lukács János

Konfirmandusok Ruttkay-Miklán Géza evangélikus lelkésszel és dr. Székács István felügyelővel
(felülről a második sorban jobbról a harmadik Lukács Gizella).
(Szentetornya, 1939) Beküldő: Bojtos Lukács János

A régi Alföld Szálló, háttérben templomunkkal
(Forrás: internet)

A 25 éves Hajnal Óvoda szeptember 16-án, 16 órától az intézmény udvarán tartja meg hagyományos családi rendezvényét.
A Dombevangelizáció elnevezésű koncerten a Credo együttes szolgál zenével. Ekkor kerül sor a megszüpült óvodaudvar megáldására és megemlékezésre az óvoda jubileumáról is. Szeretettel meghívjuk és jó szívvel várjuk gyülekezetünk tagjait is!

Száz éve választották esperessé Kovács Andort

1920. július 21-én megújult a Békési Evangélikus Egyházmegye vezetése. A leköszönő Keviczky László kondorosi esperes és Haviár Dani szarvasi ügyvéd, egyházmegyei felügyelő helyett két orosházit választottak meg: Kovács Andor lett az új esperes, dr. Bikádi Antal ügyvéd pedig az egyházmegyei felügyelő, akik Keviczky László lemondott esperes, Placskó István lelkész és Russ Zoltán lelkész, egyházmegyei jegyző előtt letették az esküt.

Előjáróban annyit, hogy Kovács Andor 1902-től (eddig a leghosszabb ideig, 44 esztendeig) 1946-ban bekövetkezett haláláig volt beiktatott és aktív orosházi evangélikus lelkész.

A felvidéki, Gömör vármegyei Osgyánban született 1866-ban. A teológiát Eperjesen végezte, Miskolcon szentelték lelkésszé, majd Brassóban, Miskolcon és Rozsnyón szolgált segédlelkészként.

1892-ben az Abauj-Torna vármegyei Hernádvécse kis lélekszámú gyülekezete hívta meg lelképásztornának. Tíz esztendő elteltével, Harsányi Sándor halála után, 1902. február 23-án foglalta el Magyarország legnagyobb magyar evangélikus egyházának egyik lelkészi állását, az orosházi alvégi parókián. Kiváló szónoklataival kitűnt még a kivételes képességű Veres József esperes mellett is.

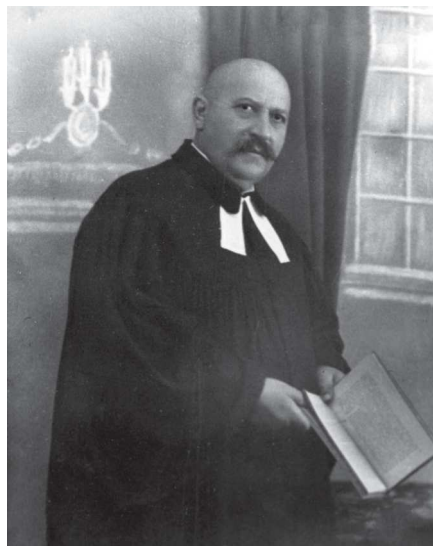
Nyomtatásban körülbelül harminc önálló könyve, kisebb füzetek és beszéde látott napvilágot. Korai éveiből megemlítendő *A lélek kenyere az ige* és a *Miatyánk* című kötetek.

Az orosházi feladatok mellett szerepet kapott az egyházmegye életében is: pénztáros, majd főjegyző lett. Az egyházkerületnél a törvényszék, a jogügyi bizottság és a főiskolai hallgatók támogatására kiküldött bizottság tagja, a bányakerületi lelkészegyesület elnöke, s 1918-ban elvállalta a püspökjelöltséget is.

Kovács Andor orosházi lelkész száz éve, 1920. szeptember 6-án, az igazságtalan trianoni békeszerződés létrejöttét, aláírását követően éppen Szarvason elmondott esperesi székfoglalójából idézünk:

„Nehéz időben lépek a békési egyházmegye élére. Egyetemes egyházunk megtépve, megszagatva, mint édes magyar hazánk. Sorsunk közös, mint amilyen mindig volt

400 esztendő leforgása alatt. Örömiünk kevés volt, bánatunk annál több, s a mi időnkben, ma csordultig telt a keserű pohár. A tőlünk erőszakkal elválasztott 13 millió magyar polgár között hittestvérünk sok ezrei sírják vissza az édes magyar hazát, s a megbontott testvéri szent közösséget. Ősrégi, hírneves gyülekezeteink, s azokban százados, dicső múltú tanítézeink vétettek el tőlünk. Az ősök alkotásai, a magyar nemzeti kultúra erős bástyái idegen kézre kerültek [...] Nehéz a helyzetünk azért is, mert az áldatlan emlékü háború tenger sok szívet megkeményített, eldurvított, s a legnemesebb, a legtisztább, a vallási érzések befogadására és ápolására jelentékeny képben alkalmatlanná tett.

Kovács Andor esperes, lelkész (1866–1946)

A hit ekéjével nagyon mélyen kell szántanunk, meg kell porhanyítanunk a szívek talaját, hogy magáévá tehesse az isteni ígét, s teremhesse az igaz keresztyén élet gyümölcseit. Birtokunkban a legdrágább kincs, egyházunk örök ereje, a világosság, a szabadság, az üdvösség biztosítéka: az evangélium, ennek zászlaja alatt kell vívniunk a mai idők nehéz harcát, bátran szembe kell szállniunk a hitelenséggel, vallástalansággal, a közönyösséggel. Az egyházi és világi tényezőknek vállvetve, fokozott buzgósággal arra kell törekedniük, hogy erősebb legyen a hitélet, mélyebb a vallásosság, s magasabb az egyháziasság.

Apostolokká kell lenniünk valamennyiünknek. Hogy méltók lehessünk nagy őseinkhez, s hogy szebb, boldogabb jövődöt biztosíthassunk egyházunknak.”

D. dr. Raffay Sándor, a Bányai Evangélikus Egyházkerület püspöke az 1942. szeptember 3-án, Budapesten tartott rendes közgyűlésen többek között az alábbiakat mondta: „A békési egyházmegye kormányzásában jelentős változás történt. Kovács Andor esperes 22 évi esperesi működés után tisztéről lemondott. A lemondásra már régebben készült, de szándékát csak most váltotta valóra. Vele egyházkerületünk legrégebb esperese távozik.

Huszonkét évi esperessége alatt a békési egyházmegyében nagyon nehéz időben nagy és értékes változások történtek. Megkezdődött, s majdnem be is fejeződött már az a szervező munka, amelynek hivatása volt a nagy egyházközsegekből kisarjadzott új gyülekezetek megalakítása. Amikor Kovács Andor az esperességet átvette, a békési evangélikusok nyolc egyházközsegeben éltek. Azóta hét új egyházközség alakult. Működése alatt az egyházközsegek száma majdnem megkétszereződött. Ezt az eredményt elsősorban a távozó esperes egyházszeretete és hűséges egyházépítő munkája vívta ki. Amikor tehát esperesi mivoltában tőle közgyűlésünkön búcsút veszünk, emlékezzünk meg elismeréssel és hálás köszönettel az egész egyházkerület nevében hűséges munkásságáról és értékes személyéről.”

Az esperesi tisztségben utóda 1942–1944-ig Kelló Gusztáv szarvasi, majd pedig 1944-től Botyánszky János mezőtúri lelkész. Orosházi lelkészként fiatalabb lelkésztársai, Horémusz Pál és Fürst Ervin mellett élete utolsó napjáig, 1946. július 8-ig szolgált. Az orosházi Alvégi temetőben helyezték örök nyugalomra.

Az evangélikus egyházközség 1946. augusztus 23-ai képviselő-testületi ülésén Fürst Ervin igazgatólelkész megemlékezett Kovács Andor tiszteletbeli főesperesről, aki „bátor, harcos egyéniség volt, ki egyházunk érdekeiért mindenkor, mindenütt és mindenkivel szemben sikra szállt”.

KOSZORÚS OSZKÁR

**Szeptember 16-án, 16 órakor
a Hajnal Óvoda udvarán
Dombevangelizáció
a Credo együttes szolgálatával.**

Városunk és egyházunk Trianon évében

Bár a megszálló román katonaság községünkben tartózkodott, az evangélikus iskolákban a szokásos módon megünnepelték március 15-ét.

Nagy napra virradt a község 1920. március 28-án. A canonica visitatiós könyvből idézünk: „A vasárnapi istentisztelet végeztével, hosszú kínos hónapok után ismét magyar nemzeti zászlót lengetett a tavaszi szellő templomunk tornyán. Dél előtt 11 órakor kivonult határunkból az utolsó román katona is. Szemünk könnybe lábadt és sírva énekeltek a fájdalmas magyar imádságot: »M megbűnhődte már e nép a múltat, s jövődőt!« [...] felszabadultunk! Valóban iga volt. Nemcsak, hogy kifosztottak, kiraboltak, de nemzeti önértékünket is megtiporták. Kitzűzték velünk a saját zászlóikat, templomi harangozásainkat eltiltották, gyűléseinket csak különös kegyükből engedélyezték, sőt hálaadó istentiszteletet rendeztek velünk, midőn [...] »bős seregeikkel«, országunk szívét, fővárosát elfoglalták. Sok bánatot, siralmat okozott a háború, sok aggodalmat és gyötrődést a forradalom és a kommunizmus, de rengeteg megszegyenítést, pusztulást és keserűséget a »megszállásnak« szegyenletes hónapjai. Hála a mindenható Istennek, aki szerzett nekünk szabadulást.

Örömmel üdvözöljük a nemzeti hadsereg vitéz katonáit. Az evangélikus nőegylet vendégelte meg a bevonuló derék csapatot.”

Kovács Andor lelkész fogadta a nemzeti hadsereg katonáit, az orosházi irodalmi kör hazafias estélyén a hadsereg részére adakozásra hívta fel az ünnepély közönségét, a Kaszinó és a Területvédő Liga elnökévé választották, alelnöke a Hangya Szövetkezetnek és a Magyar Országos Véderő Egyesületnek (MOVE).

Felmérést készítettek a román katonák okozta károkról. Az egyházközség számításai szerint 140 940 korona kárt okoztak az egyháznak a 11 hónapig Orosházán lévő királyi román hadsereg katonái.

Hatalmas emelkedést mutatott a konfirmandusok létszáma. Az előző esztendőben bizonyára többen elmaradtak, most 442 (!) gyerek élt először az Úr szent vacsorájával.

Két év után, 1920. május 20-án Szarvas adott helyet a Békési Evangélikus Egyházmegeye rendkívüli közgyűlésének. Orosházáról Kálmán Rezső igazgatólelkész, Ko-

vács Andor lelkész, dr. Bikádi Antal felügyelő, Bulla Sándor tiszteletbeli felügyelő és dr. Bulla Sándor egyházi ügyész képviselték az orosházi evangélikus egyházközséget.

Az egyházmegeye elnöksége – miután szerepet vállaltak a Tanácsköztársaság alatti politikai eseményekben – Horémusz Pál, Kovács Andor és Kálmán Rezső lelkészek, Brósz János és Molnár Imre tanítók, valamint dr. Bikádi Antal felügyelő és dr. Bulla Sándor egyházügyész ellen fegyelmi vizsgálatot indított.

Megújult a Békési Evangélikus Egyházmegeye vezetése is. 1920. július 21-én a lelépő Keviczky László esperes és Haviár Dani egyházmegeyei felügyelő helyett két oroshá-

rencián nagyhatalmi érdekeiknek megfelelően állapították meg. A vesztes felek álláspontját nem vették figyelembe. Így következett be a magyar történelem egyik legtragikusabb napja 1920. június 4-én, mikor a Párizs melletti Trianon kastélyában aláírták a békeszerződést, amely napjainkig megszabja Magyarország határait. Az ország területének 71,4%-át csatolták el, míg a közel 21 millió lakosból 7,6 millió maradt Csonka-Magyarország területén.

Orosháza az ország közepéről a román határ közelébe került. Különösen a határ túloldalára került Aradhoz fűződő gazdasági kapcsolatai rendültek meg.

Augusztus 31-én Horthy Miklós, a március 1-jétől hivatalában lévő kormányzó át-

zit választottak meg. Kovács Andor (18 szavazattal 10 ellenében) lett az esperes és dr. Bikádi Antal (szintén 18 szavazattal 10 ellenében) az egyházmegeyei felügyelő, akik Keviczky László lelépő esperes, Placskó István lelkész és Russ Zoltán lelkész, egyházmegeyei jegyző előtt letették az esküt.

Megemlítendő, hogy Horémusz Pál lelkész és Brósz János tanítót felfüggesztették állásából, amit a kerületi elnökség is jóváhagyott. (A többiek elleni panaszt visszavonták, megbüntetésüket nem kívánták). A háborút lezáró békefeltételeket, az új államhatárokat a háborúban győztes antant-hatalmak a Párizsba összehívott békekonne-

utazott Orosházán, akit »az egyház vezetősege üdvözölt«.

1920 végére lassan konszolidálódott a helyzet, helyreállt a jogrend, a személyi és vagyonbiztonság. Az 1920-as népszámlálás szerint hatalmas veszteséget szenvedett a Magyarországi Evangélikus Egyház. A 770 anyaegyházból Magyarországon maradt 286, idegen uralom alá került 484, az Orosházát is magában foglaló bányai egyházkerületből 58. Lélekszám szerint Magyarországon maradt 497 012 evangélikus (a népesség 6,2%-a), idegen államba került 643 131 fő. Ugyanakkor Orosházán az evangélikusok lélekszáma 18 246 fő (61,67%), a

Nyári táborok 2020-ban

„Közös asztal” tábor

Ebben az esztendőben a „Közös asztal” cigánytábort 2020. június 14-től 17-ig rendezték meg Piliscsabán, a Béthel Evangélikus Missziói Központban. Szentetornyáról 13 fiatal vittem el az alkalomra. (A koronavírus-járvány sokakat visszatartott a részvételtől.)

A tábor címe *Vele vagy nélküle* volt, és Jézus személyét állítottuk a középpontba. Nem mindegy, hogy hogyan élünk, mit olvasunk és mit nézünk. Jézus vezessen hétköznapijainkban is! Nem mindegy, hogy Bibliával vagy anélkül, megbocsátással vagy állandó haragtartással, mértéktelen médiaörrülettel vagy a tömegtájékoztató eszközök józan használatával, hittel, reménységgel, szeretettel vagy ezek hiányában éljük életünket.

Az igehirdetések és a kiscsoportos beszélgetések mellett nagy hangsúlyt kapott a bibliaolvasás fontosságának megértése, elfogadtatása és megtapasztaltatása. Sokan örömmel fogadták az ajándékba kapott Bibliát, melyet azonnal fellapoztak. Az ezt követő fórumon nemcsak az Isten ígéjével történő első találkozás során felmerülő kérdésekre kaphattak választ a résztvevők, hanem megvitatásra került bármilyen őket érintő probléma is.

Sajnos az állandó esőzés megakadályozta a táborozókat a mindennapi sportolásban, de egy napsütéses délután túrázni indultunk és néhány ember felküzdötte magát a piliscsabai Nagy-Kopasz-hegyi kilátó tetejére.

A hazafelé vezető úton is szakadatlanul ömlött az eső. Az autópályán le kellett lassítani, mivel lehetetlenné vált a folyamatos

haladás. Nagyon sok balesetet láttunk, de hála Istennek, épségben megérkeztünk.

Bízom abban, hogy az eltöltött néhány nap hozzájárult ahhoz, hogy fiataljaink közelebb kerüljenek Jézushoz.

Orosháza–Gyopárosfüdői napközis tábor

Az ideai napközi jellegű hittanos tábor megrendezhetősége a járványhelyzet miatt sokáig bizonytalan volt. Június végére tisztázódott csak, hogy milyen védőintézkedések mellett és milyen pályázati támogatással tudjuk megszervezni a programokat.

2020. július 13. és 17. között 30 gyermeket táboroztattunk. A diákok nagy része halmozottan hátrányos helyzetű és nagy családos. Orosházán, Szentetornyán és Rákóczi telepen laknak. A résztvevők között voltak roma származásúak is. Munkánkat 3 pedagógus segítette.

Három napot a gyopárosi élmény- és parkfürdőben töltöttünk. Napjaink a szentetornyai közösségi házban kezdődtek. Ebben az évben Jónás történetével ismerkedhettek meg a gyermekek és a fiatalok. A bibliai történetet megbeszélés, ének, csoportos beszélgetés és játék követte. Reggelizés után átmentünk Gyopárosfürdőre. Az ebédet a fürdő területén található étteremben fogyasztottuk el. A fürdőben a megfelelő védőtávolságot általában sikerült megtartani, mivel az előző évekhez képest azon a héten kevesebb volt a vendég.

Július 15-én, szerdán a szarvasi arborétumba látogattunk el. Itt a gyermekek, fiatalok a természeti környezet ritka növényeivel ismerkedhettek meg. Sajnos ebben az esztendőben az egész országban, így az

arborétumban is nagyon sok volt a szünyog. Előzetes terveink szerint egy bibliai tanösvényt is megtekintettünk volna, de ez az átadás ellenére még nem volt látogatható. Ezt majd egy későbbi alkalom során pótolhatjuk.

Július 17-én, pénteken a sárospataki Rákóczi-várat néztük meg. A hozzá tartozó múzeumban kötelező volt a maszk viselése, melyet mi biztosítottunk a résztvevők számára. Az idegenvezető többször figyelmeztetett bennünket a megfelelő védőtávolság megtartására, amely főként a kisebb gyermekeknek okozott problémát. A múzeumban a magyar történelem jeles időszakainak tárgyi emlékeit láthattuk.

A szarvasi és sárospataki kirándulások alkalmával hideg ételmezt kaptunk. A járványügyi előírásoknak megfelelően napjában többször fertőtlenítettük a résztvevők kezét.

A napközis tábor célja az volt, hogy a fiatalok hite, haza- és természetszeretete növekedjen. Úgy látom, hogy a közös élmények összekovácsolták hittanosainkat. Bízom benne, hogy jövőre is lehetőség lesz napközis tábor szervezésére.

Lucfalvi tábor

Eddigi orosházi szolgálatom óta szinte minden nyáron vittem gyerekeket és fiatalokat a Nógrád megyei Lucfalvára, ahol az EKE (Evangélikus Keresztyén Egyesület) szervezésében táboroztak. Az ideai alkalom 2020. augusztus 3. és 8. között került megrendezésre, de a koronavírus miatt hittanosainknak itthon kellett maradniuk, mivel a szervezők döntése miatt csak helyi és környékbéli diákok vehettek részt a programokon. A lucfalviak nagyon hiányolták az orosházi fiatalokat. A tábor napközis jellegű volt, az 50 hittanos mindennap otthon aludt. Mintegy 10 szolgáltak a táborban, akik az ország minden részéből érkeztek.

A hét során József történetével ismerkedtek meg a táborozók. Ezen kívül lehetőség nyílt csoportos beszélgetésre, éneklésre, kézműves foglalkozásra, sportolásra, filmvetítésre is.

Reméljük, hogy jövőre a mi hittanosaink is részt vehetnek a táborban!

☞ római katolikusoké 7298 fő (24,67%), a reformátusoké 2401 fő (8,12%).

1920-ban megkereszteltek 362 gyermeket, házasságot kötött 268 pár (tisza pár 210, vegyes pár 58), eltemettek 252 főt, köztük 16 olyan katonát, akik a háborúban szerzett betegségben vagy fogságban haltak meg. Orosházán 3 fő halt meg, akiknél tü-

dögümőkór, illetve rángógörccs volt a halál oka, viszont a katonahalottak között szerepelnek.

(Részlet a 2016-ban megjelent *Orosháziak az első világháborúban* című könyvből.)

KOSZORÚS OSZKÁR

Az idősek nehéz napjai

„Csak az Úrnak nagy kegyelme,
Hogy még nincsen végünk,
Mert reánk tör, hogy elnyelne
Gonosz ellenségünk.
Száz veszélyel utunk telve
S nincsen erők nekünk,
Csak az Úrnak nagy kegyelme,
Hogy még nincsen végünk.”
[EKE Énekeskönyv 84]

Az EKE Énekeskönyvet lapozgatva akadt meg a szemem ezen az éneken. Rögtön azt éreztem, hogy az elmúlt időszakot tekintve ez a legaktuálisabb számunkra, számomra.

Rendkívüli hetek, hónapok teltek el bizonytalanságban a koronavírus-járvány miatt, és sajnos még nem mondhatjuk, hogy vége, mert már küszöbön a második hullám. Az egész világot megrengető, bizonytalanságban tartó járványról eddig csak olvastunk, de nem éltünk még át hasonlót.

A diakóniai csoport tagjai mind idősek, a veszélyeztetett korosztályban vagyunk, így csak telefonon érintkezhettünk, tájékozódhattunk egymástól, egymásról, kisebb-nagyobb problémákról. A legnehezebbek a vasárnapok voltak, mert bár a televízió és a rádió is közvetítette az istentiszteleteket, hiányzott az együttlét, a kis beszélgetések, a templom különleges megnyugvást adó légköre.

A napi bevásárlás, gyógyszerkiváltás, csekkfeladás okozott gondot nekünk, idősebbeknek. Erre nyújtott megoldást Szöllősiné Judit testvérünk, akinek hála mindezek a hétköznapi dolgok gördülékenyen elintézésre kerültek. Köszönet neki ezért. Judit a mindennapokban is segít minden rászorulóknak, a legnehezebb időkben kifogyhatatlan energiával időt, fáradságot nem ismervé szervezte meg a gondoskodó látogatásokat. Önkénteseket szervezett és velük együtt autóval járta körbe a rászorulókat, a városszerte élő idős hívő embereket, evangélikus és református testvéreket egyaránt. Mindenkinek volt kedves szava, szerető gondoskodással végezte látogatásait. Nélküle bizony sokan maradtunk volna segítség, támasz nélkül. Kérem, hogy a Jóisten továbbra adjon neki is erőt, egészséget, hogy ha egy újbóli járványhullám miatt szükségünk lenne segítségre, továbbra is tudja végezni áldásos, hozzáértő munkáját.

A diakóniai csoport tagjainak az jelenti a reményt, hogy Isten akaratából személyesen látogathatjuk a templomot, és talán elkerüljük az egész tavaszt és nyár elejét érintő bezártságot.

Külön köszönet a lelkeseknek, akik vasárnapról vasárnapra hirdették Isten ígését, erőt adva ezzel a félelemben és bizonytalanságban élő beteg és egészséges híveknek egyaránt.

Kedves Testvér, aki olvasod írásomat! Ne félj, hanem fordulj az Úrhoz imádsággal, és bízzál, mert neki minden hívőre van gondja, féltő szeretettel irányítja életedet.

Abban a reménységben írom ezeket a sorokat, hogy a következő írásom már a diakóniai csoport aktív működéséről szólhat majd, és hiszem, hogy az Úr velünk van és lesz akkor is, áldásával segíti munkánkat.

„Együttérés Istene, olyan sok szenvedés van ebben a világban és bennünk is. Néha úgy érezzük, nem tudjuk tovább elhordozni ezt a terhet. Tarts meg a te szeretetedben minket és mindazokat, akik a sötétségben vándorolnak, akik kétségbeestek, és akik úgy érzik, a szakadék szélén állva be akarják fejezni az életüket. Mutasd meg, hogyan tudjuk őket felsegíteni, megerősíteni és jobban megérteni.”
(Suriname-ból, Evangélikus Útmutató, Szentháromság Ünnepe utáni 7. vasárnap)

Ezekkel a sorokkal bátorítok és köszöntök ezúton mindenkit.

KOVÁCS TIBORNÉ

Fénysugár-híradó

Az idei évünk eddig sajnos nagyon eseménytelen a járványtól való tartózkodásunk miatt. A két hónapos bezártság alatt telefonon, interneten tartottunk kapcsolatot egymással. Így tudtunk bátorítást és lelki vigaszt nyújtani egymásnak. Itt köszönjük meg az orosházi tévén közvetített istentiszteleteket, egyúttal kérjük ezt a lehetőséget a továbbiakban is, tekintettel arra, hogy idős koruk és betegségek miatt többen nem tudunk részt venni a vasárnapi istentiszteleten.

A karantén utáni első összejövetelünk június 16-án volt. A szeptemberi egri ki-

rándulást egyeztettük. Sajnos betegség és a járványtól való félelem miatt többen visszaléptek, helyettük új jelentkezők jöttek. Így készülünk a szeptember 22–25-ig tervezett (remélhetőleg szép) kirándulásra.

A hosszú távollét után augusztus 11-én ünnepélyes találkozót szerveztünk marhapörköltös ebéddel, finom süteményekkel. A bográcsost Somogyi Antalnak és kedves feleségének köszönjük, nagyon finom volt! Megtisztele jelenlétével egyesületünket Dávid Zoltán polgármester úr, és nagyon kedves gesztusként köszöntötte a 90 éves Deák Ferencné Elluskát, a 70 éves Kiss

Józsefnét és a 60 éves Nagyné Sinka Erzsikét, valamint ígéretet tett egyesületünk anyagi támogatására.

Dr. Rusznák Jolika 100 000 Ft-ot adományozott kis csapatunknak, amit ezúton is hálásan megköszönünk. Nagyon sokat jelent Jolika segítsége kirándulásunk alkalmán: egyrészt mint idegenvezető, másrészt mint orvos kísér bennünket, és ez nagyon megnyugtató érzés, hálás köszönet érte.

Reméljük, hogy a vírus hamarosan visszavonul, és élhetjük megszokott hétköznapijainkat!

UJJ TIBORNÉ

„Isten háza Orosházán nyitva van!”

Már harmadik évébe fordult *Nyitott templom* projektünk a koronavírus miatti bezártság után július 1-jével újraindult. Mint minden évben, most is szerettem volna egy csokorra való áldott találkozást átnyújtani, és mondhatom, nehéznek tűnt a válogatás.

Azonban a cikk megírása előtti napon egy olyan emlékezetes látogatásban voltam részes, ami önmagában ezekre az oldalakra kívánczolt. Konkrétan egy Nógrád megyei családdal történt találkozást örökíték meg. Szavaik olyan meghatóak, igazak és hitelesek voltak, hogy ezt meg kellett írnom. Engedelmükkel jegyzem le a párbeszédet, és igyekszem visszaadni mindazt, amit én, mi kaptunk tőlük.

A család óvatosan, kissé tanácstalanul állt meg a templom ajtaja előtt. Bár a nyitvatartási idő már letelt, úgy éreztem, hogy még maradnom kell egy kicsit. Jól tettem. Mikor sikerült beinvitálnom a kis csapatot, és körbenéztek, az első szó az öröme volt: „De jó, hogy ezt láthatjuk!” Elkezdünk be-

szélgetni, szokásos módon meséltem a történetünkről, életünkről. Majd egy ponton a beszélgetés váratlan fordulatot vett: „Tudja, mi már nem vagyunk annyira templomhoz közeliek. A nagymamámmal még bejártunk a közeli kis templomunkba, s ha mást nem is csináltunk, ültünk benne néhány percet. Utána felüldülve mentünk tovább. Akkor még nem értettem, de ma már tudom, hogy az életünk alapja volt az a párperces lelki pihenő. Ma már jó, ha a karácsonyi éjféli misére eljutunk. Rég nem voltam már pár perces nyugalmon a templomban. És tudja, miért? Mert Isten háza hazánkban mindenhol zárva van! Nem tudunk bemenni elcsendesedni, vagy akár más helyeken körbenézni, tiszteletünket tenni! Isten háza miért van zárva? Ide is felve jöttünk be... mi lesz, ha elküldenek minket, mert csak pár pillanatnyi technikai szünet miatt áll nyitva az ajtó? Csodálatos... és hálásan köszönjük, hogy nemcsak bejöhettünk, de szertettel is vártak bennünket” – mesélte az asszonyka. „És ami még szebb volt, hogy

senki sem szólt ránk, hogy ne nyúljunk a padokhoz, ne menjünk beljebb vagy meszszebb” – tette hozzá a családfő. „Hazamegyünk Nógrádba, és elmondjuk mindenkinek, amit itt láttunk és kaptunk, hogy *Isten háza Orosházán nyitva van!*”

Zárásul hadd idézzem még – szintén a család engedélyével – a vendégek könyvi bejegyzésüket:

„Csodálatos dolog volt a templomban járnunk! A történelemben ágyazott templomvezetést hálásan köszönjük! A mai kor emberének erre a bizalommal teli légkörre van szüksége! Arra, hogy Isten háza nyitva legyen az emberek számára! Megnyugvást és szépséget adott nekünk! Hálásan köszönjük! Visszaadták a hitet Isten házába! Bocskai Mónika, Bocskai Kristóf, Bocskai Tamás (Nógrád megye, Salgótarján)”

SZÖLLŐSINÉ KASSAI JUDIT

A szomszéd templom tényleg szebb?

„Az a szomszéd templom szebb! Miközben a mienk meg...”

Az elhangzott szavak mélyen megsebztek, de el is gondolkodtattak. Hiszen az elmúlt időszakban annyi mindent tettünk közös otthonunkért! Renováltuk, vakoltuk, gletteltük, meszeltük... hatalmasat takarítottunk benne... Sőt, alakult egy exkluzív csoport, ami a Messengeren navigálja magát: az Evangélikus Meszeltőtábor.

Vajon miért véljük úgy, hogy szebb, jobb a másik? Talán újabb, fiatalabb, jobban karbantartott, több pénzük van rá, netán a

benne élők gondolkodásmódja más? Miért nem tölt el minket is örömmel és felelősséggel, hogy ez a *mi templomunk?*

Lehet, hogy régi, ősi... lehet, hogy nem modern építészeti remek... lehet, hogy talán rongyos a ruhája, rozsdás itt-ott, kopotnak a padjai (több tucat generáció kapaszkodott már belé), de akkor is: ez a mienk! Itt van mindnyájunk helye, történelme, századokra vissza. Sokakat itt kereszteltek, itt konfirmáltak, itt esküdtek hűséget párjuknak... Itt sírták el legfájdalmasabb emberi könnyeiket...

Kedves Testvéreim, akik úgy látjátok, hogy a másik szebb! Tegyük érte együtt,

hogy olyan lehessen, amilyen szépségesnek látni akarjuk! Csatlakozzatok a temploméért dolgozók táborához, hiszen szükség van dolgos kezekre, anyagi felajánlásokra!

Hitvalló ősünk a pusztából építették a városunkat, a templomot és az iskolát, két kezükkel, szeretetükkel. Ha azt látjuk, hogy lelki otthonunk épülete, Isten háza nem tetszetős, szakadozott ruhájú, porosodó, tegyük azt, amit az ősök! A munkát tovább folytatjuk, ha lesznek hozzá hitvalló emberek és dolgos kezek. És akkor talán azt fogom hallani: „A mi templomunk szép lett!” – és nem csordul ki a könnyem.

SZÖLLŐSINÉ KASSAI JUDIT

„Segítség a segítséghez”

Avagy örömjelentés járvány idején

Lehet, hogy valakinek a következő történet hétköznapi, lehet, hogy megdöbbentő, lehet akár ambivalens is. De egy biztos: számomra nagyon nagy dolog, igazi öröm a legnagyobb bajok idején!

Az Orosházi Evangélikus Egyházközségben dolgozom munkatársként, jelen esetben elsősorban gyülekezeti nővérként. Ez a státus egy ma még ismeretlen szolgálati forma. Röviden annyit, hogy az emberek egészségi helyzetéből kiindulva adottak a feladataim, egyénekre és közösségekre egyaránt. Hozzám tartoznak a komplikált esetek, akut egészségügyi ellátások, szociális problémák, és a jelen epidémiái helyzet adta feladatok is. Gyülekezeti nővérként már több száz emberrel találkoztam, és igyekeztem lehetőségeinkhez képest segíteni. Mert ez a dolgom, ez a feladatom, erre esküdtem fel.

A járványügyi korlátozások indulásakor néhányan bizalommal kerestek ezen emberek közül, hogy mindennapi életükben – bevásárlás, gyógyszerkiváltás, csekkbefizetés – számíthatnának-e ránk, rám. Vagy egyszerűen csak találkozni az éter hullámain: igen, jól vagyok, és ezt elmondhatom valakinek, hogy nem vagyok egyedül. Ezek akkoriban még apró ügyek voltak, inkább támaszkeresések. Elég volt a két lábam, nem is volt hozzá más. Később egyre több és nagyobb pakkot kellett kézben szállítani, mert egyre többen kerestek meg. Még a keρέkpárom is tönkrement. Gyülekezeti jármű? Foglalt és ennyi embernek...

De itt kezdődik a csoda! Férjem – idősebb kora ellenére – jogosítványt szerzett. Azt még nem tudtuk, hogy mire lesz jó, de az utolsó csoportok között sikerült levizsgáznia, még a szigorítások előtt. Növekedő csomagjaimat látva segíteni szeretett volna.

Azt mondta, hogy ő vezetne, ha lenne mit. Mehetnénk kocsival ilyen sok mindent. És honnan lesz jármű? Sokat tanakodtunk, de nem jutottunk előbbre. Nem telt el két óra, hívást kaptam egy lelkészünktől, hogy beszélne velünk. Nem mondta, hogy mit, de két nap múlva autósok lettünk. „Megbartereztük” egy felesleges autóját. Másnap reggel már azzal indultunk szolgálatba. Sokan ciccegték: ki fizeti majd a ben-

zint? Mi nem a benzinre költött pénzt számoltuk (eszünkbe se jutott), hanem a segítségkérőket néztük: mennünk kell!

Egy napra rá gyülekezetünk lelkésze sóhajtván mesélte:

– Jaj, Judit, ha most lenne egy segítő formáció, tudunk rá forrást, van erre kiírt gyorsított pályázat: „Segítség a segítséghez”.

– De hiszen mi ezt csináljuk már több mint egy hete! – kiáltottam fel.

És nézd, milyen érdekes ez: egyszerre együtt van minden: jogosítvány, kocsis, önkéntesek, feladat. Igen, Isten a Nagy Rendező feladatot adott nekünk. Rendezett hozzá egy jogosítványt, amikor kellett, adott egy kocsit és küldött embereket a kellő időben, a megfelelő helyzetben, és lám, adott hozzá pénzügyi támogatást is, amikor szükséges volt. Mindez nem lehet véletlen! Egy egész éjszakát nem aludtam, annyira felkavart a dolog: ez tényleg nem lehet véletlen, hiszen ember ilyet nem tud! Mert senki sem tudott a másik helyzetéről, szándékáról. Csak az, aki felettünk van. Ilyen a gondviselés maga! Isten nem hagyott magamra, magunkra. Nem is gondoltam volna róla, már több éve tudom, hogy nem tesz ilyet, de hogy ennyire képben legyen! És ami még csodálatosabb: egyházam se hagyott magamra! Képben volt és gyorsan küldött segítséget! Megerősödtem Istenbe és egyházam támogatásába vetett hitemben.

Járjuk az emberek otthonait, és személyes jelenlétünkkel is támogatunk – maszk-

ban, kesztyűben. Van, aki hetek óta csak velünk került kapcsolatba. Látunk magukba fordult, szorongó embereket, magányba keseredetteket, izolációs pszichés problémákat. Igyekszünk színeket, híreket, friss levegőt, kedvet is vinni a kenyéren és tejen kívül. Jó lenne, ha a helyzethez illő evangéliumi kiadványt is eljuttathatnánk nekik.

Egyelőre egy, a férjem által átírt dallal kedveskedünk a ránk bízottaknak, és próbálunk jó kedvet csinálni a vidám sláger, a *Postakocsi* dallamára: „Várhatsz rám, kedvesem, Octavián érkezem, / Várhatsz rám, Octavián érkezem, / Várhatsz rám, kedvesem, Octavián érkezem, / Elhozom, mit rendeltél, / Elhozom, mit rendeltél, / Elhozom, mit rendeltél – neked!” Úgy tűnik, ez az együgyű kis refrén bevált, mert már mosolyogva fogadnak, és éneklük velünk, egymásnak – azóta kötelezően mi is éneklünk mindenkinek.

Most, amikor e sorokat írom, már van újabb két önkéntesem, és fél órája sincs, hogy beszéltem evangélikus iskolánk igazgatójával: ők is beszállnának a projektbe diákostól, ki mivel tud. Máris soroltam a feladatokat, amiket a fiatalok is megtehetnek: emberek monitorozása, szükségletfelmérés, gyülekezeti újság terjesztése, posta... ezek nem járnak nagyobb kockázattal, mint egy átlagos nap mostanság. Ha minden az elképzelték szerint megy, akkor alakul egy közös munkacsoport, és indulhat a szolgálat. Adattott hozzá minden.

Gyülekezeti nővér vagyok, a segítség a dolgom... és most olyan boldog vagyok! Járvány idején...

SZÖLLŐSINÉ KASSAI JUDIT
gyülekezeti nővér

Segítés közben...

Egy nap összesítője

Számomra a munkanap reggel 6 körül kezdődik. Ennek a szekciónak a neve: védekezés. A gyülekezeti ház és a lelkeszi hivatal tisztán tartása, fertőtlenítése a feladat. Hogy mire megindul az élet, és érkeznek az ügyfelek, minden készen álljon.

A következő periódus a templomé: annak karbantartása, oltárgondozás. Ma kiemelten a Győry-teremre koncentrálok. Az ablakok már megpucolva, a függönyök kimosva, de még össze kell rakni az egész tereket. Feltörölni, függőnyt felszerelni. Lassan szépül a hely. Nagyon szeretem ezt a feladatot.

Közben mellettem a főokosom, az irodám, a „Határidőnapló Lutherrel”, mert még érkeznek a mai vásárlásra való kérések, én pedig szorgalmasan jegyzem a listát. Majd déltől indul a művelet, mert a rendelések miatt csak ekkor léphetek be a boltba. Segítőim már indulásra készek, hiszen „várnak ránk a kedvesek, hogy Octavián érkeznek”.

Még van egy kis időnk, de dolog is, mert a Dél-Békési Mentőcsoport által adományozott fertőtlenítőszer és védőmaszkokat is el szeretnénk juttatni mindenkihez, akihez ma elmegyünk. Ezeket tegnap már elhoztuk, most csak be kell rakodni az autóba, és összeírni a névsort. Indulás előtt még érkezik egy kérés. Iskolánk igazgatója a járványhelyzet miatti szociális krízist jelez egy családnál: hat hete nincs létbiztonságuk. Most jön jól az Országos Egyház Missziói Osztályának támogatása: az erre pályázott

összegeből meg tudunk majd tölteni egy bevásárlószatyrot. Két gyermek és anyukájuk számára vásárolunk. Vásárláskor arra is figyelniünk kell, hogy az egyik gyermek tej- és tojásallergiás.

Beindul az Octavia. Két önkéntesem jön velem: az egyik vezet, a másikkal pedig az útvonalat diskuráljuk. Elsőként a Dózsa ABC-ben szedjük össze azt, amit kértek. Mindhárman maszkot öltünk, és fogunk egy-egy bevásárlókocsit. Személyenként egyet, kinek-kinek a bevásárlásait gyűjtjük bele. Majd a SPAR-ba tartunk, ott ugyanez a feladat. Ezután beiktatunk egy „céges” ügyletet: beszerzem a tisztítószeret az egyházközség számára. Irány az Egeres, a bázisom. Itt vételezek némi kötszert egy fekélyes betegnek. A hétvégén majd meglátogatom.

Megkezdjük a kiszállítást. Sorban adjuk át a megrakott táskákat. Már nagyon várták, ki-ki helyzete szerint veszi át a dolgokat. Ki ablakból, ki a ház előtt, ki a lépcsőházban. Beljebb nem megyünk, és a védőfelszerelés kötelező. Maszk, kesztyű. Kicsit problémás így pénzt számolni, de se baj. Elhangzik néhány kedves szó és a szlogen: „Octavián érkezem.”

Majd elgurulunk 140 tojásért, amit a tele szatyorról szállítunk el egy idős házaspárnak. Nekik gyógyszer is viszünk, meg orvosi tanácsokat a bácsinak a katéter viseléséhez.

Elszámolás után van még egy bevásárlásunk: a bajba jutott családnak állítunk ösz-

sze egy csomagot. Amikor megérkezünk a megadott címre, a meghatottság és öröm nem marad el, de igencsak kölcsönös. Nekünk is elszorul a torkunk. Adunk fertőtlenítőszeret és maszkot is.

Kifogynak a táskák. A kiszállítás befejeződött. Meg is köszönöm az önkénteseim munkáját, hazaindulunk.

Nekem még van egy szolgálatom: vacsoráztatni megyek. Jó, hogy a férjem elvisz, mert már egy kissé fáradok. A néni már vár, felkínálom az ennilót, és híreket, napi történeteket mesélek neki. Közben csörög a telefon. A közelben lakó idős barátnője szól át. Meglepetésemre velem szeretne beszélni. De nem telefontéma, hanem arra kér, hazafelé menet kopogjak be az ablakán. Megvolt a vacsora, kedves nénimet felkészítem az éjszakára: helyére kerül a pohár, a reggeli, a telefon. Betakargatom, elköszönök.

Ígéretemhez híven rövidesen bekopogok a barátnő ablakán. Vajon miben segíthetek? Mindenre gondolok, csak arra nem, amit megoszt velem: azért szeretett volna találkozni, és személyesen beszélni velem, hogy elmondhassa, hajnalban meghalt tizenöt éves unokája, és nem tudja, hogyan kellene elmondani idős barátnőjének úgy, hogy az ne legyen rosszul a hír hallatán. Nem tudom, kit vigasztaljak és hogyan, kit mentsek... Istenem, segíts!

SZÖLLŐSINÉ KASSAI JUDIT
gyülekezeti nővér

Barokk zene barokk templomban

Nem mindennapi zenei csemege várta a komolyabb műfaj kedvelőit augusztus utolsó vasárnapjának délutánján. Ahogy azt már évek óta megszokhattuk és megszerethettük, az új munkáévet, évadot az Alföld Quartet műsora nyitotta meg.

Istennek hála, a hosszú kényszerszünet után nem maradt el ez az Istentől ihletett művészeti ajándék. Ez alkalommal vendég-

művészt is köszönthettünk: Rázga Áron zongoraművész játékával bővült a vonós-negyese.

A koncert elején Ördög Endre igazgatólelkész köszöntötte az egybegyűlteket „Isten templomba helyezett kertjében”. A program pedig minden tekintetben illett a helyszínhez: barokk zenedarabok szóltak meg legnagyobb örömünkre. Antonio Vivaldi A-moll kettősversenye, és Johann Se-

bastian Bach D-moll kettősversenye volt repertoáron.

Barokk zene barokk templomban. Pazar párosítás. A gyors és a lassú tételek lelket gyönyörködtető akkordjai a templomi milióval együtt olyan élményt adtak minden ellátogatónak, amiből sokáig töltekezhetnek.

SZÖLLŐSINÉ KASSAI JUDIT
gyülekezeti nővér

Pályázati beszámoló

A „Segítség a segíthet” gyors elbírálású pályázat a megjelent problémákra adott, jókor jött profi segítség volt számunkra, pontosan a legégetőbb problémáinkra adott választ. A hirtelen ránk szakadt rendkívüli helyzetben nyújtott támogatást gépkocsis vásárlásokhoz, karanténos ellátásokhoz, betegszállítókhoz, védőeszközök vásárlásához, fertőtlenítőszer-beszerzésekhez, kiürült „Éléskamránk” feltöltéséhez, hitéleti anyagok beszerzéséhez használtuk fel.

A pályázatban megadott lehetőségek nemcsak a keresztény közösség küldetési profiljába, de a gyülekezeti nővéri szolgálat átrendeződött feladatainak ellátásába is tökéletesen beleillettek.

A főbb tevékenységi időszak a kiírástól nagyjából június második feléig tartott, jelenleg szórványos esetek vannak. Ezen időszakos szolgálati összefoglalója a következő:

– Karanténhelyzeti bevásárlást, ügyintézés, személysegítő látogatást 21 fő vett igénybe, nemcsak evangélikusok, de más társfelekezetek tagjai is. Heti két-három alkalommal futott a kocsi, a köztes időben a jelzéseket gyűjtöttük. Ez mindösszesen 25 ilyen célú szolgálati út volt a fent jelzett segítettek felé (kb. 450 szolgálati kilométer). Ehhez egy bevásárlócsoport állt fel 4 fővel. Védőeszközöket használtunk, gépkocsifertőtlenítés minden szolgálati út után történt, a pályázatban kapott segítséggel.

– „Kenyérségély” címmel 33 család részesült ilyen jellegű hidegéllemiszeri támogatásban. Lebonyolítása személyre szóló, szükségletnek megfelelő volt.

– Fertőtlenítőszer beszerzése is történt városi lehetőségekből 37 fő számára és a gyülekezet céljaira. Ez négy szolgálati utat ölel fel.

– Ápolási jellegű segítséget 11 esetben kértek, biztonsági feltételek mellett bonyolítottuk le a szervezést.

– Látogatások, rövid lelki tartalmú találkozások: a megjelentetett lelki gyakorlatos füzet, a „Szíverősítő” eljuttatása 40 esetben történt, 60 darabot az idősothtonokba kért a szükséghelyzet.

– Védőeszközök, maszkok, fertőtlenítők, takarítószer a megnövekedett tisztasági igényekhez a pályázat jóvoltából kellő mértékben rendelkezésre álltak.

– További célunk kiürült „Éléskamránk” feltöltése volt, s felkészülés a járvány további egészségügyi, gazdasági és közösségi hatásaira.

A pályázatban nyert összeg egy része alapul szolgált a második pályázat, a „Kenyérszaporítás” projektjéhez, illetve a járványügyi előjelzésekre figyelve tartalékoltunk „Kenyérségélyre”, rászoruló családoknak. Ezek a vásárlások napra és személyre szólnak, kiemelt figyelemmel és óvatossággal.

Folyamatos a kapcsolattartás és riasztás a gyülekezet intézményeivel, úgymint Székács József Óvoda, Általános Iskola és Gimnázium, Győry Vilmos Szeretetszolgálat.

Tartalékoltunk a működéshez szükséges anyagok vásárlására is.

Figyelünk munkatársainkra is, és ha kell, segítséget nyújtunk, hiszen a mai megfeszített szolgálathoz megfelelő biztonságos háttér szükséges.

A pályázaton megfogalmazott célok alapján a munka tovább folytatódik, mivel a járványügyi helyzet még fennáll. Igyekezünk a nyert összeget jól felhasználni, a jövőre gondolva beosztani, ha lehet, szaporítani.

– „Segítség a segítőknak” pályázatunk célja a járványhelyzet alatt is állandó, nehezített, veszélyeztetett, terepen dolgozó munkatársak erőnléti támogatása vitaminokkal, védőeszközökkel. Lebonyolítása a következőképpen zajlott: minden kolléga egy keretösszegeből vásárolhatott számlára magának olyan vitamint, gyümölcsöt, immunerősítőt, fizikai eszközt (pl. csuklószerítőt), amely szó szerint belső forrásait bővítheti. Fogadtatása nagyon jó volt, a munkatársak egy „ünnepivé” tett vásárlással költötték el a kapott támogatást. Megértették, és rendkívül hálásan fogadták, hogy egyházunk ilyen módon is gondol rájuk, a lelki erősítés mellett a testi erőnlétre is. A pályázat minden szempontból elérte célját. Ebben 24 munkatárs és se-gítő részesült.

Ugyancsak ebből a forrásból egy élet hozta, kölcsönösségi lehetőség is született: két tanuló diakóniai segítségért (ebédhordás, vásárlás), kapott támogatást. Munkájuk jól jött a túlterhelt szeretetszolgálat mindennapi működéséhez, és a fiatalokat is ösztönözte.

– „Kenyérszaporítás”: ez az első pályázatunk folytatása, s célja a járványhelyzet miatt nehéz helyzetbe kerültek célirányos segítése olyanok esetében, akiknek mindennapi megélhetése került veszélybe. Kilenc testvérünk kapott ily módon komoly támogatást. Ehhez gyülekezeti céladománygyűjtést is indítottunk, szaporítandó a kapott „kenyeret”.

A helyzetet javította, hogy újraindultak a nyilvános istentiszteleti alkalmak, és a pénzügyi juttatások mellé az adománykosárba is helyeznek tartós élelmet. Rendszeresen hirdetjük a segítségi lehetőségeket, és a templomajtónál bárki tehet az „Éléskamra” kosarába.

Folyamatos a monitorozás az egyházi intézményekkel és a gyülekezet helyszínein, hiszen a járvány hatásai még tartanak. Azért is igyekeztünk tartalékolni ebből a pályázatból is, mert sajnós kormányzati forrásból egyre többet hallunk a járvány második hullámáról.

A nyert támogatást igyekszünk megbecsülni, lehetőleg minél több helyre eljuttatni és előrelátóan beosztani. Prioritást élveznek a gyermekek, gyermekes családok, illetve gyülekezetünk és munkatársi gárdánk tagjai.

SZÖLLŐSINÉ KASSAI JUDIT

Bízzatok, én vagyok, ne féljete!

A harang nehézkesen indult. Szinte lustán, mintha imbolyogna és nem biztos, hogy kongani fog. Két percet fog szólni. Gondoltam és leültem. Harangozunk, mert jelen vagyunk. Amíg szól a harang, van remény is. A harangzúgás, remélem, elnyomja majd a gondolataimat. Mester, a hajó viharba került! Kívül harcok, bent félelem. Mind meg fogunk halni, csak idő kérdése. Nem lesz jobb soha! Mind megdöglünk. És Te? Te mit teszel? Mondd! Alszol. Nem törödsz azzal, hogy elveszünk. Mind oda fogunk veszni. Csak nem merjük mondani. Még magunknak sem. Még gondolatban sem. Csak így, a harangzúgás mögött, Uram, hogyha lehet, még Te se halld meg. A kollégák kint vannak a vesztélyben, a barikádokon, a szennyezett világban. Velük mi lesz, ha elkapják a vírust? Ki vigasztalja meg családjaikat? Ki fogja meg helyettük gyermekeik kezét és neveli fel őket? Te, Uram? Majd le fogsz szállni és mindent megoldasz? Nem lesz jobb soha! Itt a vég! A harang még egy utolsó bongott, aztán csend lett. Mély csend. Nem mozdultam. Úgy éreztem, a palást mintha valami ólombélésű ruha lenne rajtam, amit Csernobilban hordtak a katonák. Mint egy nagy, fekete ólomharang, ami képtelen hangot adni. Elindultam a csendben. Olyan mély volt, mint amikor a tenger kismul. Megálltam az oltár előtt. Meghajoltam. Egy pillanatra úgy éreztem, a meghajlásból többé már nem fogok kiegyenesedni. Soha. Nincs már értelme egyenes gerinccel járni. Ez a világ már örökre gerinctelen, hajlott hátú marad. Aztán megfordultam. Halk, szelíd hang szólalt meg. **Bízzatok! Én vagyok.** Emeld fel a fejed és nyisd ki a szemed. Mondd, mit látsz? Kinyitottam a szemed. A templom zsúfolásig tele volt. Bár a padok üresek voltak, a templomot ilyen tömve még sohasem láttam. Láttam a kiskapusiakat, ott volt Oltzakadát, az egész falu, aztán Felek, Szeben, Vízakna, Erzsébetváros, Martontelke, Medgyes, Arad és a karzaton a magyarországi testvérgyülekezet küldöttei, de ott voltak az olaszországi híveink is, akik Németországban és Ausztriában dolgoznak, és a messzi Kanada is ott volt. Ültessétek le őket! Mondta az Úr. És mind leültek. Így olvastam János evangéliumából aznap reggel. Nagy fű volt azon a

helyen. Milyen jó, hogy most itt mind együtt vagyunk! Határok nélkül. Leülhettünk a Mester lábaihoz úgy, mint eddig sohasem. De miért nem indított eddig semmi? A nagy fűben igazán Isten elkóborolt bárányának érezhettük magunkat, akit a pásztor kies legelőre vezet. Igen, tényleg így van. És mi neveltünk ezen. Még hogy Isten eltart bennünket! Ugyan, ki hallott még ilyet? Ebben csak maga hisz, tiszteletes úr! Én vagyok az élet kenyere. Szólalt meg Jézus. Aztán táplált mindannyiunkat a lelki kenyérral, amelyre oly éhesek voltunk. Vagy inkább kiéhezettek. Mint valami farkasok. A szeretetre, a törődésre, a vigaszra, a jó szóra, a bátorító érintésre, az igaz szóra, a nevetésre, az őszinteségre. Olyanok voltunk, mint a pásztor nélküli juhok. Csak voltunk. Csak léteztünk. De nem éltünk. Az élet nem volt bennünk. Miközben beszéltem, a teásbögrémben beállított telefonom háromszemű kamerájába, halk zümmögést hallottam. Egy üzenet érkezett. Beresztett és a kamera elmozdult. Már nem voltam képben. Már nem én voltam a középpontban. Csak nyaktól lefelé látszódtam. Nem baj, gondoltam, nem én kell jelen legyek, hanem az élő ige. Elmosolyodtam. Nocsak, szarvas-patás barátom, te is eljöttél? Szinte gondoltam, hogy eljössz. Az ördög elmosolyodott. Erős vár a mi Istenünk! Nem így szokás errefelé köszönni? Ül le közénk! Mondtam. Kösz, de nincs hova, egy szabad hely sincs itt. Amikor utoljára erre jártam, alig lézengett itt pár ember. Gondoltam, ide sem jövök többet, alig van itt valaki. Nem lézengeni járnak az emberek a templomba, hanem imádni az örökkévalót. Ja, persze! Bólogatott. Én imádok templomba járni! Az egyik kedvenc helyem. Leginkább a szószékeket szeretem. Ott igazán ki tudok teljesedni. Csak hát... van bennem egy icipici hiba. Én is hiszek. Csak szeretni nem tudok. Azért lettem az, aki vagyok. Ha tudnád, mi minden jár az emberek fejében... Csak a fejekbe látsz. A szívekbe nem. Mert a szív az Istené. Különben sem érdekel, mi jár az emberek fejében itt, hanem az, hogy mi van a szívükben, amikor innen elmennek. Hogy magukkal viszik-e a szeretetet. Isten feltételeket nem ismerő megbocsátó szeretetét. Szavak... szavak... szavak! Kacagta az ördög.

Te a szavak embere vagy, papocská, de engem nem tudsz becsapni! Nem becsapni akarlak, hanem legyőzni! Válaszoltam. Hú, máris megijedtem egy mezei pap fenyegetőzésétől! Hogy is hívnak? Nem emlékszem a nevedre, annyira kicsi vagy. Azzal felült az orgonista helyére. Milyen templom ez, még orgonistája sincs? Az nincsen, de hangunk még igen. Amíg el nem némítalak benneteket. Akkor majd a kövek és az ércek a toronyban fognak énekelni Krisztus szabadításáról. Szabadítás! Barátom, pár év, és itt becsukják a templomokat, az emléktáblákat lezúzzák, senki nem fogja emlegetni, hogy voltatok. Hazudsz! Végül is a hazugság atyja vagy, aki azért jött, hogy öljön, lopjon és pusztítson. A te hibád ez a vírus is, nem Istené. Hszen Isten nem akarja, hogy meghaljanak az emberek. Ő örök életet akar adni. Mindenkinek. És megszabadított benneteket már ez a Jézus a koronavírusról? Mondd, papocská? Jézusra néztem. Ő a presbiterek padjában ült eközben. Milyen jó látni, gondoltam magamban, hogy Jézus ott van a felügyelők, gondnokok, presbiterek, egyházfik mellett. Az evangélikus énekeskönyvet lapozgatta. Aztán rám nézett. Válaszolj neki! Miért nézel rám? Kire nézhetnék, Uram? Hiszen élő beszédnek folyamai vannak nálad. Jézus becsukta az énekeskönyvet. Téged kérdezett, válaszolj hát! Az ördög felrakta a lábát a kottatartóra, s láttam, ahogy a farkát jobbra-balra lóbálja. Maradjunk annyiban, papocská, hogy mondd ki, hogy nem segített, nem szabadított meg, és én már itt sem vagyok. Rendben? Éreztem, ahogy lefolyik az izzadság a hónom alatt. Hideg volt. Lapoztam a Szentírásban. A válaszat kérted. Ez az: Zsoltárok könyve 91. fejezet. *„Aki a Felsőnek rejtekében lakozik, a Mindenhatónak árnyékában nyugoszik az. Azt mondom az Úrnak: Én oltalmam, váram, Istenem ő bennem bízom! Mert ő szabadít meg téged a madarásznak töréből, a veszedelmes dögvésztől. Tollaival fedez be téged, és szárnyai alatt lésszen oltalmad; paizs és páncél az ő hűsége. Nem felbetsz az éjszakai ijesztéstől, a repülő nyíltól nappal; A dögvésztől, a mely a homályban jár; a döghaláltól, a mely délben pusztít. Elesnek mellőled ezereken, és jobb kezed felől tízezeren; és hozzád nem is közelít. Bizony szemeiddel nézed és meglátod a gono-*

SZÉKÁCS JÓZSEF EVANGÉLIKUS ÓVODA, ÁLTALÁNOS ISKOLA ÉS GIMNÁZIUM

Digitális munkarend volt a Székácsban is

2020. március 16-án a Székács Evangélikus Iskola pedagógus-közössége is tantermen kívüli, digitális munkarendre állt át. Ahogyan minden magyarországi iskolában, így nálunk is egyik napról a másikra változott meg a tanulók, szülei és tanárai mindennapi élete. Senki nem volt – senki nem lehetett – felkészülve egy ilyen változásra, és mindaddig talán el sem hittük, hogy valóban megérkezett hazánkba is a koronavírus. Az iskolának mindössze néhány napjuk volt arra, hogy valamilyen használható rendszert kialakítsanak, olyat, amelyben online formában tovább folytatódnak a tanév. Ugyanis a Kormány döntése értelmében az iskolák nem zártak be, a tanév nem szakadt félbe, hanem folytatódott egy addig mindnyájunk számára ismeretlen formában.

Hirtelen nagyon sok mindent át kellett értékelnünk – iskolavezetésnek, pedagógusoknak, tanulóknak és szülőknek egyaránt. Pedagógusaink sokan sokféleképpen igyekeztek helyt állni a gyökeresen megváltozott körülmények között. Olyan internetes programokat, alkalmazásokat kellett találnunk, amelyek megfelelőek a fizikai jelenlét nélküli oktatásra, az otthoni – nagyrészt önálló – tanulásra, és valamelyest a számonkérésre is.

Hamar bebizonyosodott, hogy az új oktatási forma merőben más pedagógiai hozzáállást és módszertant kíván tanártól, tanítótól, óvodapedagógustól egyaránt. A diákok számára nagyfokú szabadságot hozott, hiszen a tantermen kívüli munkarendben maguk oszthatták be idejüket, és egyéb – pl. zeneiskolai vagy sportegyesületi – kötelezettségeiknek sem kellett az addigi intenzitással megfelelniük.

Jó néhányan számoltak be arról, hogy sokkal több időt tudtak alvásra, pihenésre szánni, és a családjuk körében, otthoni tevékenységekkel töltött idő is megnövekedett. Ugyanakkor sok tanulónk számára kellemetlen megtapasztalás volt – legalábbis az első napokban, hetekben –, hogy a digitális munkarend nagyfokú önállóságot kíván tőlük, és a szabad időbeosztásba nem is olyan könnyű a tanulásra szánt órákat ügyesen és hatékonyan beépíteni. Komoly és meglepő felismerés volt sokak számára az is, hogy hiányolni kezdték a tanáraikkal való rend-

szeres személyes kontaktust, a tanári magyarázatokat, az élő szóban elhangzó iránymutatást.

Hamarosan kialakult annak a rendszere, hogy a tanárok és tanítók milyen időpontokban és milyen online felületeken tartanak élő videós tanórákat, mit, hol és milyen formában kérnek számon, illetve milyen felületeken és milyen gyakorisággal várják vissza az otthon önállóan elvégzett feladatokat.

Mindeközben óvodapedagógusaink is igyekeztek napi szinten jelen lenni a kis óvodások életében olyan ötletekkel, játékokkal, foglalkoztatókkal, amelyek megkönnyítették és rendszereztek a kicsik otthon töltött napjait. Nem tudtuk, mennyi időre kell berendezkednünk erre a szokatlan munkarendre, de ahogyan előbb a hetek, majd a hónapok teltek, egyre nyilvánvalóbbá vált, hogy azt a tanévet digitális munkarendben kell befejeznünk.

Ennek során rendszeresen kértünk visszajelzéseket pedagógusainktól, és igyekeztünk a diákok, szülők véleményét is megtudni. A tanév zárásakor természetesen értékeltük a tantermen kívüli oktatás tapasztalatait és tanulságait. Általános véleményként fogalmazódott meg az – ami már a karantén hónapjai alatt is nyilvánvalónak látszott –, hogy a digitális munkarend szükségmegoldás, és távolról sem olyan hatékony, mint a tanulók és pedagógusok fizikai jelenlétével zajló oktatómunka. Ezzel együtt sok visszajelzésből az is kitűnt, hogy a Székács iskola és óvoda pedagógusai alapvetően jól oldották meg a feladatot, ami biztató lehet a jövőre nézve. A digitális munkarend idején sok olyan tapasztalatot szereztünk pedagógusként, amely akár normál munkarendben is felhasználható és kreatívan beépíthető oktató-nevelő munkánkba.

Sem pedagógusként, sem szülőként nem kívánjuk, hogy bekövetkezzék, de azon dolgozunk, hogy maximálisan felkészültek legyünk esetleges újabb tantermen kívüli, digitális munkarendre.

NAGY RÓBERT
intézményvezető

☞ szoknak megbüntetését! Mert azt mondtad te: Az Úr az én oltalmam; a Felsőgest választottad a te hajlékoddá: Nem illet téged a veszedelem, és csapás nem közelget a te sátorodhoz; Mert az ő angyalainak parancsolt felőled, hogy őrizzenek téged minden útadban. Kézen hordoznak téged, hogy meg ne üssed lábadat a kőbe. Oroszlánon és áspiskígyón jársz, megtaposod az oroszlánkölyköt és a sárkányt. Mivelhogy ragaszkodik hozzád, megszabadítom őt, felmagasztalom őt, mert ismeri az én nevemet! Segítségül hív engem, ezért meghallgatom őt; vele vagyok háborúságában: meg-

mentem és megdicsőíttem őt. Hosszú élettel elégittem meg őt, és megmutatom neki az én szabadításomat.” Megáldottam a gyülekezetet. Ének következett. Aztán leoltottam a világitást. Kiléptem a fényre. Megálltam. Jól esett megállni a fényben. Megfordultam. Néztem a templomot, ami valaha része volt a kapunak. A vámkapunak. Lehunytam a szemem. Kocsizörgést hallottam. A lovak fűjtattak, amikor a katona rákiáltott a kereskedőre. Megállni! Nem látja, hogy itt meg kell állni? Mutassa, mi van a csomagban? Mit visz? Merre megy? Elin-

dultam a lelkészlak felé. A kérdések még mindig a fülemben csengtek. Megállni a rohanásból. Mi van a szívedben? Merre mész? Mi a célod? Miközben levettem a szolgálat igáját jelképező lila stólat, Szofia megkérdezte: Milyen volt? Nem fordultam meg. Mindenki itt volt. Válaszoltam. Még az ördög is. Gondoltam. De ilyet nem szabad mondani.

HORVÁTH CSABA
(Kiskapus)

SZÉKÁCS JÓZSEF EVANGÉLIKUS ÓVODA, ÁLTALÁNOS ISKOLA ÉS GIMNÁZIUM

Ballagási ünnepek templomunkban

A 2019/2020. tanév különleges módon zárult le, így a végzősök ballagása is különleges volt Orosházán, a Székács Evangélikus Iskolában.

Június 12-én, pénteken, 17 órára érkeztek meg az orosházi evangélikus templomba a 12. osztályt végzett gimnazisták és meghívottjaik. Az előírás szerinti kézfertőtlenítés után maszkban léphettek be a templomba, és foglalhatták el a kijelölt helyeket (minden család képviselőjében két vendég jöhetett el az ünnepségre).

A ballagást is pótló alkalmon megkapták a tarisznyát, majd egyenként vonultak be a 12/4 és a 12/6 osztály tanulói. Az oltár elé érkezve az érettségi elnöktől átvették az érettségi bizonyítványt, az osztályfőnöktől a középiskolai bizonyítványt, az igazgatótól pedig az evangélikus egyház és az iskola hagyományos ajándékait (Varga Gyöngyi az *Élők földje* című áldáskönyvét és egy Luther-rózsa kítűzőt).

Mivel a rendkívüli helyzetben a ballagás időpontjában már lezajlottak a szóbeli érettségik is, ezért ez az alkalom egyben az érettségi vizsgák eredményhirdető értekezlete is volt. Így a megszólalás először az

érettségi elnököket illette: Árusné Erős Krisztina és Keresztes Ferenc értékelték a 12/4 és a 12/6 érettségi vizsgáját, és adták át útra bocsátó gondolataikat. Majd a ballagó 12.-esek nevében Krucsméri János következett, a ballagató 11.-esek nevében pedig Rajki Róbert búcsúzott el. A beszédek sorát végül Nagy Róbert igazgató zárta, aki köszöntötte a DÖK-előnként búcsúzó Szigethy Pétert is, illetve megköszönte a szülői közösség legaktívabb tagjainak munkáját.

Az oltár előtti áldásra félkörívben felsorakozó Bocskai-mellényes fiatalok látványa valószínűleg sokáig megmarad a jelenlevők emlékeiben. Felegyi-Németh Mária iskola-lelkész Isten áldásával bocsátotta útra az érettségizett diákokat, akik a *Himnusz* eléneklése után elköszöntek egymástól és tanáraiktól, majd a templomkapun kilépvél elindultak a „nagybetűs életbe”.

* * *

Június 13-án, szombaton, 10 órakor kezdődött a 8. osztályosok ballagási ünnepe. A megszokotthoz képest ők is új helyszínen, a szépen feldíszített orosházi evangélikus templomban gyülekeztek össze. A családtagok szájmaszkban, a bejáratnál a kötelező kézfertőtlenítéssel élve elfoglalták a számukra kijelölt helyeket a padosorokban.

Halk orgonaszó kíséretében a 8. osztályosok osztályfőnöke, Kovácsné Misurda Ilona lépett először az oltár elé, neki Nagy

Róbert igazgató adta át a tarisznyát. Majd sorban jöttek a diákok, akik a búcsúzó osztályfőnöktől megkapták a ballagási tarisznyát és egy személyre szóló ígét is útravalóként, illetve a Magyarországi Evangélikus Egyház ajándékát, egy áldásokat tartalmazó könyvet.

A különleges helyzetben a ballagók családjaik mellett foglaltak helyet, és ott hallgatták meg a búcsúzó beszédeket diák-társaiktól és az igazgatótól. Osztályfőnökük külön köszönetet mondott minden szülőnek, és ajándékot adott át Szántai Anikónak, aki közülük a legtöbbet segített neki. Végül Reményik Sándor *Mi mindig búcsúzunk* című versével köszönt el az általános iskolát végzett fiataloktól.

Az ünnepség végén iskolalelkészeink szólították az oltár elé a fiatalokat. Szigethy Szilárd imádsága után Felegyi-Németh

Mária útra bocsátó áldása következett. A Himnusz eléneklésével zárult az ünnepség, mely formájában szokatlan volt, de tartalmában talán még gazdagabb, mint egy hagyományos nyolcadikos ballagás.

SZŐKE-KILIÁN SZILVIA
igazgatóhelyettes

SZÉKÁCS JÓZSEF EVANGÉLIKUS ÓVODA, ÁLTALÁNOS ISKOLA ÉS GIMNÁZIUM

Hogy vagy?

Ismerősök között gyakran elhangzó kérdés: „Hogy vagy?” És gyakran hallott megállapítás: „Csak egészség legyen!” Mivel mindennapjainkban is rendszeresen előkerül, ezért a testi-lelki egészség volt a 2020/2021. tanévet kezdő pedagógus csendesnap központi témája.

A bemelegítő játékban az volt a feladat, hogy válasszunk a jelenlevők közül két embert, akiknek hálások vagyunk valamiért, de még nem mondtuk el. Az áhítat során megszólaló, bizonyosságot tevő kollégák pedig arról beszéltek, hogyan tapasztalták meg Isten segítségét az életükben. Mivel Isten leginkább embereken keresztül jön el hozzánk, így ez a két gondolat össze is kapcsolódik az idei tanévre választott igében:

„Mindaddig megsegített minket az Úr!” [1Sám 7,12]

Dr. Szemenyei Gabriella belgyógyász háziorvos *A szív rejtelmei* címmel tartott előadásában elsősorban arra igyekezett figyelmeztetni bennünket, hogy mennyire fontos újjáformálni szívünket, és ezzel együtt egész életünket. Hiszen a bűn által megrontott világban megromlott a kapcsola-

latunk Istennel, önmagunkkal és a körülötünk levőkkel is. Közvetlen hangvétele, mégis nagyon alapos előadása sok pedagógus szívét megérintette.

A tízórai szünet után változatos témákban folytak a kiscsoportos beszélgetések. A gyógynövények és a stresszkezelés volt a legnépszerűbb, de sok érdeklődőt vonzott a személyiségtipusok, a kiégés és a beteghorozás kérdésköre is. Ezekben a csoportokban a hittan munkaközösség tagjai és lelkszeink voltak azok, akik előre felkészültek, feladatokat hoztak és vezették a beszélgetést. A napot hagyományosan Isten áldásával zárta le Felegyi-Németh Mária iskola-lelkész.

SZŐKE-KILIÁN SZILVIA

Hagyományos munkarend zivatarfelhőkkel

Tanévkezdés a Székácsban

Zivatarfelhők – a koronavírus-járvány felhői – tornyosulnak az új tanév kezdete felett a Székács Evangélikus Iskolában is. Hogy kitör-e zivatar vagy elvonul felettünk, ezt most még lehetetlen megmondani, de a járványhelyzet országos alakulása óvatosságra, felkészülésre int bennünket.

Az ország összes oktatási intézményéhez hasonlóan mi is hagyományos rend szerinti tanévkezdésre készültünk, de az ágazati minisztérium intézkedési terve alapján a szokottnál jóval komolyabb egészségügyi óvintézkedések mellett. Ezek értelmében fokozottan ügyelünk a napi többszöri kézferőtlenítésre, a rendszeres szellőztetésre és fertőtlenítő takarításra. Az iskola közösségi tereiben szájmaszk használatát írjuk elő a tanórák közötti szünetek idejére, és a tanulókon, pedagógusokon és más munkatársakon kívül jelentősen korlátozzuk az intézménybe történő belépést. Az intézkedési terv és a józan megfontolások alapján sokkal szigorúbban kell figyelni arra, hogy beteg gyermek vagy felnőtt ne tartózkodjon az iskolában.

A szükséges óvatosság mellett Isten kegyelmébe vetett bizalommal kezdjük az új tanévet, amely rendhagyónak ígérkezik. A járványhelyzet miatt több megszokott iskolai eseményt csökkentett létszám mellett kell megrendeznünk, némelyeket későbbi időpontra halasztanunk vagy törölnünk kell a tanév rendjéből. Emellett kiemelt törekvésünk lesz, hogy a tavaszi digitális munkarendben felgyülemlett tantervi lemaradást valamelyest kompenzáljuk, mindennapos oktató-nevelő munkánkat növekvő intenzitással és igényességgel végezzük. Iskolánk informatika szakos tanárainak vezetésével felkészülünk arra a helyzetre, ha ismét digitális munkarendre kellene átváltanunk – ilyen döntés nem saját hatáskörünkben, hanem az Operatív Törzs mérlegelése alapján születethet.

Örömmünk, hogy a nyári hónapokban sikerült befejezni az óvodai játszóudvar felújítását, az iskola tetőcseréjét és ezzel együtt a legfelső szint szellőzőrendszerének kiépítését. Ez utóbbi – mivel a kinti friss és a benti elhasznált levegőt folyamatosan cseréli –

a fokozódó járványhelyzetben is kifejezetten hasznos számunkra. Az iskolai menzán a gördülékenyebb ebédeltetés mentén végeztünk néhány átalakítást, és a nyáron szokásos kisebb javítások, festések is megtörténtek.

Augusztus utolsó napjaiban csendesnapok és nevelőtestületi, munkaközösségi megbeszélések keretében igyekeztünk lelkiileg és minden egyéb módon felkészülni az új tanévre, amely iskolánk 25. tanéve lesz az 1996-os egyházi átvétel óta. Ennek apropóján választottuk tanévünk igéjeként az 1Sámuel 7,12-ben olvasható hálaadást: „Mindaddig megsegített minket az Úr!”

Mindazt, ami a elkövetkező jubileumi esztendő során vár ránk az iskolánkban és az óvodánkban, az Úr kezébe tesszük le. Hiszünk abban, hogy ezután sem fog elhagyni bennünket, és hogy a tanév végéhez közeledve majd méltóképpen ünnepelhetjük meg a mögöttünk hagyott negyedszázadot.

NAGY RÓBERT
intézményvezető

SZÉKÁCS JÓZSEF EVANGÉLIKUS ÓVODA, ÁLTALÁNOS ISKOLA ÉS GIMNÁZIUM

Vadludak, birodalomépítés, aláírásgyűjtés

Avagy nulladik nap a Székácsban

Augusztus 27-én, 10 órától izgatott kilencedikesek foglalták el az iskola tornatermét. Felegyi-Németh Mária iskolalelkész, Oláh János és Schmittinger Anikó osztályfőnökök a szokásos ismerkedő, összerázó alkalomra invitálták őket.

A 9/4-es osztályban 20 tanulóból 18-an jelentek meg, két tanuló igazoltan volt távol, a 9/6-os osztályból mind a 23 fiatal részt vett a programon. (A járványügyi előírásoknak megfelelően a bejáratnál kihelyezett automata segítségével érkezéskor kézfertőtlenítés történt, illetve a diákok kötött ülésrend szerint, kellő távolságra helyezkedtek el egymástól a termekben.) A közös alkalom második felében a sportudvaron, szabad levegőn folytatódtak a tevékenységek.

Az evangélikus szokásrendnek megfelelően áhítattal indították a napot. Közös énekléssel, énektanulással szólították meg Istenünket, majd elhangzott a mai napra kiválasztott ige: „*Ne félj, mert megváltottalak, neveden szólítottalak...*” [Ézs 43,1b]. A

résztevők szinte biztosan nem ismertek mindenkit név szerint a teremben. Lehet, hogy voltak köztük olyanok, akik sokaknak a nevét tudták, bizonyára voltak néhányan, akik csak egy-két társukat ismerték - volt azonban egyvalaki, aki mindannyiunkat ismer nem csupán a nevünkről, hanem teljes valónkban. Sőt!

Ezt követően az iskolalelkész felfedte, hogy miért választották a szervezők a V-alakú elrendezést az ültetésben. A kanadai vadludak repüléséről szóló keresztény lecke az állatok és az emberek közösségének egy-egy elemét vonja párhuzamba és ad tanácsot, hogy miként tudunk mi, emberek példát venni az állatok hibátlanul működő rendszeréről. Az áhítatot követően alliteráló nevekkkel mutatkoztak be egymásnak a résztvevők (pl. Dolgos Dominik, Akaratos Anna, Lelkes Lara, Ravasz Richárd, Kedves Katrin stb.).

A második órában az osztályok külön-külön rendezkedtek be egy-egy teremben. A „pernégyesek” most először találkoztak

egymással, így ők ténylegesen ismerkedéssel töltötték az időt, a birodalomépítő játék keretén belül pedig próbálták egymás személyiségét is közelebről megismerni. A „perhatosok” számára kicsit más volt a helyzet, hiszen ők már a harmadik tanévüket kezdik el együtt szeptemberben, mégis örömmel találkoztak egymással, hiszen osztályként március közepe óta nemigen volt lehetőség közös beszélgetésre.

Az udvari órában a két osztály tagjait próbálták a szervezők egységbe szervezni aláírásgyűjtő és szelfikészítő feladattal, végül pedig párban dolgoztak a résztvevők, saját tulajdonságaikat kellett összefésülni egy közös, kitalált személyiséggé, akit természetesen le is rajzoltak.

A programokat követően az osztályok közös pizzaevéssel zárták a napot, majd a Luther-sarokban és a templomban tett vilámlátogatás végén csoportos áldásban részesültek.

SCHMITTINGER ANIKÓ
osztályfőnök (9/6)

A GYÖRY VILMOS EVANGÉLIKUS SZERETETSZOLGÁLAT

idős vagy megromlott egészségi állapotú, rászoruló orosházi lakosoknak (felekezeti, világnézeti hovatartozástól függetlenül)

felajánlja hétköznapi étkeztetési szolgáltatását,

elvitteles vagy kiszállítós formában. Ennek díja kiszállítással **680 Ft/adag**, melyből a szeretetszolgálat a kiszállítás díját (55 Ft) átvállalja, így egy adag ebéd 625 Ft. Szociális helyzettől függően a díj egyéni megállapodással csökkenthető. Igénybejelentés személyesen a szeretetszolgálatnál (Thék Endre u. 2.) vagy telefonon: +36 68/412-402; +36 20/770-0456.

SZÉKÁCS JÓZSEF EVANGÉLIKUS ÓVODA, ÁLTALÁNOS ISKOLA ÉS GIMNÁZIUM

25. jubileumát ünnepli evangélikus óvodánk

Az előttünk álló nevelési évben Isten kegyelméből jubileumi évet ünnepelehetünk.

Óvodánk 1978-ban nyitotta meg kapuját a Hajnal utcában, a város legnagyobb, 6 csoportos óvodájaként. Az itt végzett pedagógiai munka jó hírért az 1991-ben felmenő rendszerben indított egyházi csoportok tovább erősítették. 1994. április 24-én – a városalapítás 250. évfordulóján – dr. Harmati Béla, a Déli Evangélikus Egyházkerület akkori püspöke egyházi óvodaként szentelte fel óvodánkat. A fenntartóváltásra csak a következő évben kerülhetett sor, így 1995. szeptember 1-jétől Evangélikus Hajnal Óvoda néven az Orosházi Evangélikus Egyházközség fenntartásában folytatódott a működés. Óvodánk tehát 25 évvel ezelőtt került gyülekezetünk kötelékébe, és kezdte meg keresztyén pedagógiai alapokon nyugvó, evangélikus szellemiségű nevelőmunkáját.

2008. szeptember 1. óta pedig a helyi evangélikus általános iskola és gimnáziummal együtt többcélú, összevont intézményként szolgáljuk városunkban a keresztyén nevelés- és oktatásügyet. 2009. szeptember 1-jétől intézményünk felvette a néhai evangélikus püspök, Székács József nevét, amikor is a Székács József Evangélikus Óvoda, Általános Iskola és Gimnázium nevet kapta.

Az evangélikus óvoda alapítása Révész Józsefné alapító óvodavezetőnk és Győri Gábor esperes úr, akkori orosházi lelkészünk nevéhez fűződik. Óvodánkért oly sokat fáradozó, szolgálatát élő hittel és teljes odaadással végző, nyugalmazott alapító óvodavezetőnk értékes örökséget hagyott ránk: egy jól működő, keresztyén szellemiségű óvodát, melyet igyekszünk méltó módon, a megkezdett úton haladva továbbörökíteni. Alapító lelkészünk már messze él az óvodától és a várostól, de az általa kijelölt irány meghatározta a későbbi fejlődés útját, példaértékű pedagógiájának nyomait mai napig viseli nevelőmunkánk.

„Mindaddig megsegített minket az Úr!”

[1Sám 7,12]

Az előttünk álló nevelési év igéjével, mottójaként ezt, a Sámuel első könyvéből származó igét választottuk, mintegy visszatekintve az eltelt negyedszázadra, amelyben mindvégig megsegített minket az Úr. A Szentírásban az igéi környezet arról ír, hogy Isten népének a filiszteusok felett aratott győztes csatája után Sámuel próféta keresett egy nagy követ, és azt felállította az út mentén, örök emlékeztetőül Isten dicsőségére. Elnevezte a megsegítés kövének, hogy az arra járókat emlékeztesse Isten segítségére, és bátorítsa őket az út folytatására.

Óvodánk jubileuma is egy ilyen emlékeztető mérföldkő, ami arra kötelez minket, hogy megálljunk egy pillanatra az úton, és visszaemlékezzünk, rendezgessük emlékeinket, közben számba vegyük az eltelt 25 esztendő tapasztalatait. Azokat a megteremtett értékeket, hagyományokat, melyek megformálták óvodánk arculatát, és azokat az embereket, akik munkájukkal, szolgálatukkal valamennyien hozzájárultak az óvoda jelenben képviselt értékeinek megalapozásához.

25 év hosszú idő, ezalatt változtak a körülmények, a külsőségek és az óvodához kötődő emberek... A mi Urunk azonban mindvégig örök, hűséges patrónusként, gondviselő szeretetével ölelte át és tartotta meg óvodánkat, vezette, támogatta szolgálatunkat, segített minket az úton.

Isten hűsége örök, és az idő múlásával nem változik evangélikus egyházi óvodánk küldetése sem, így azok az egyetemes keresztyén értékek sem, amelyek nevelőmunkánk céljait és feladatait meghatározzák. Evangélikus egyházi óvodánk mindig is az a hely volt és maradt, ahol gyermekeink találkoznak az élő Istennel.

A mi legfontosabb feladatunk pedig az, hogy elindítsuk őket a hozzá vezető úton. Nevelőmunkánk legnemesebb, missziós célja, hogy gyermekeink lelki nevelésére gondosan odafigyelve elvessük kicsi szívükben a gyermeki hit apró magvacskáját, és olyan értékeket közvetítsünk számukra, amelyekbe talán későbbi életük során is kapaszkodhatnak.

Különleges felelősséget ró ránk az a tu-

dat, hogy jubileumi évet ünneplünk: hálát ébreszt bennünk az alapítók, az elődök iránt, és hálát, elkötelezettséget Isten iránt. Méltónak kell lennünk az elődök szolgálatahoz és méltóvá kell válnunk Isten megelőlegezett bizalmára, szolgálatunkra való elhívására.

E megélt 25. mérföldkőnél előretekintve pedig további elköteleződést kell vállalnunk Isten felé, és feltétel nélküli felelősséget a jövő nemzedéke irányában. Hiszen olyan nemzedéket kell nevelnünk, amelyek szilárd hittel Isten népe maradhat, az ő kegyelmét és áldásait élvezve. Ennek a nemes feladatnak az ellátásához kérjük az Uristen végtelen kegyelmét, segítségét és gazdag áldását óvodánk további működésére, az itt dolgozókra, gyermekeinkre, valamint családjaikra.

Jubileumi évünk tiszteletére ünnepi alkalmakkal, rendezvényekkel készülünk. A járványügyi helyzetre való tekintettel tervezzük, és bízunk benne, hogy a körülmények lehetővé teszik elképzeléseink megvalósítását. Szeptember végén hálaadó istentiszteletre szeretnénk volna összegyűlni gyülekezetünkkel, az óvodához kötődő családokkal és számos meghívott vendéggel, azonban az őszi időszak bizonytalansága miatt erre nem kerülhet sor. Mivel az óvoda alapítását követő évben kezdte meg működését evangélikus iskolánk is, így rövidesen intézményünk iskolája is ünnepre készül. Bízunk benne, hogy jövő tavaszra rendeződnek a körülmények, és együtt, egy közös ünnepi istentiszteleten adhatunk hálát intézményünkért.

A nevelési év igéjével választott igeszakasz emlékeztet minket arra, hogy az eddig bejárt úton mindvégig megsegített minket az Úr, ugyanakkor szolgáljon arra való bátorításként is, hogy az ő szeretete és hűsége elkísér minket a további úton is. Hála legyen az Úrnak óvodánkért... Soli deo Gloria – Egyedül Istené a dicsőség!

VAJER TÍMEA
óvodavezető

NÉPEGYHÁZI HÍREK

Összeállította: Szikoráné Pogonyi Ilona

KERESZTELÉS (3 éven aluli gyermekek)

Nagy Péter Pál és Tóth Tünde fia:

DOMINIK DÁNIEL 2020. június 21.

Szabó András és Kiss Gabriella fia:

BENCE ANDRÁS 2020. július 4.

Szász Gyula és Forgó Zsuzsa fia és leánya:

TAMÁS és MELINDA 2020. július 5.

Kerekes József Attila és Szász Melinda leányai:

NELLI és JANKA 2020. július 5.

Kanalas Antal és Oravszki Dóra Dalma leánya:

SZTELLA ZSELYKE 2020. július 19.

Papp Sándor István és Kőszegi Katrin Erika fia:

SZILÁRD GÁBOR 2020. július 23.

Kovács Csaba és Gyarmati Csilla Ilona fia:

CSABA ÁKOS 2020. augusztus 2.

Csik Norbert és Borbély Barbara fia:

ZSOMBOR 2020. augusztus 21.

ISTEN ÁLDÁSA LEGYEN A GYERMEKEKEN ÉS CSALÁDJUKON!

HÁZASSÁGKÖTÉS

Gál Gyula és Bokor Szilvia 2020. július 25.

Varga Krisztián és Kotolák Anita Judit 2020. augusztus 8.

Borbély Gergely és Kovács Katalin 2020. augusztus 8.

Rácz Patrik és Lalik Nóra Kinga 2020. augusztus 15.

Csik Norbert és Borbély Barbara 2020. augusztus 21.

Kiss Balázs és Szalkai Nikolett 2020. augusztus 21.

ISTEN VEZESSE ÉS IRÁNYÍTSA ŐKET ÉLETÚTJUKON ÉS SEGÍTSEN MEGTARTANI FOGADALMUKAT!

TEMETÉS (2020. március 20.–2020. augusztus 19.)

Szokolai Lídia (87) · Gombkötő Imréné (Fehér Rózsa 88) ·

Jankó Ferenc József (89) · Koczka Istvánné (Baranyai

Rozália 89) · Héjjas János (93) · Tóth Béla (91) · Szabó

Bélané (Sován Ilona Etelka 81) · Kovács Lajosné (Török

Magda Margit 91) · Szepesi Dezsőné (Szabó Eszter

Gyöngyi 82) · Balogh Imre (74) · Györgyi József (71) ·

Csizmadia Lajosné (Pataki Irén 84) · Dimák Józsefné (Tóth

Rózsa 85) · Szilvási Istvánné (Tóth Gizella Ilona 72) ·

Bánki-Horváth Lajos (83) · Verasztó Károly (86) · Csernus

Éva (45) · Valek Gáborné (Szabó Erzsébet 61) · Nagy

Istvánné (Papp Katalin 59)

„A VILÁG PEDIG ELMŰLIK [...] DE AKI AZ ISTEN AKARATÁT CSELEKSZI, MEGMARAD ÖRÖKKÉ.” [1]n 2,17]

Vasárnapi istentiszteleteink igehirdetéseit hétről hétre meghallgathatók az interneten is, az oroshaza.lutheran.hu/igehirdetesek címen. Isten áldása legyen minden alkalmon, ahol az ő igéje hangzik, mert hisszük a prófétai tanítást, miszerint: „...az én igém is, amely számból kijön: nem tér vissza hozzám üresen, hanem véghezviszi, amit akarok, eléri célját, amiért küldtem.” [Ézs 55,11]

ADOMÁNYOK AZ OROSHÁZI HARANGSZÓ ÚJSÁGRA

2020. április 14.–2020. augusztus 24.

Tompa Pál	4000 Ft
Schmieder Józsefné	1000 Ft
Pleskó Józsefné	5000 Ft
Király Béla és felesége	4000 Ft
Kiss János	2000 Ft
özv. Rajki Józsefné	5000 Ft
Ravasz Béláné	2500 Ft
Ravasz Katalin	2500 Ft
Dénes József és felesége	2000 Ft
Tokodi Istvánné	1000 Ft
Györgyi István	5000 Ft
Tóth László	3000 Ft
Szabó Bálint	2000 Ft
Ilovsky Béla és felesége	5000 Ft
Berta Károlyné	2000 Ft
Verasztó Ferenc	4000 Ft
Szász Istvánné	2000 Ft
Vetési Imre	1000 Ft
Papp Vilmosné	5000 Ft
Név nélkül, de Istennél tudva lévő 1 testvér	1000 Ft

Siker a mesemondó versenyen

Az orosházi Justh Zsigmond Városi Könyvtár évek óta megrendezi a Gyopárka tündér mesemondó versenyt. Az iskolánk hajdani tanára, Fülöp Béla kezdeményezésére elindult megmérettetést ebben az esztendőben online formában rendezték meg az óvodások és általános iskolások számára. Ez azt jelentette, hogy a legfeljebb 5 perc hosszúságú mesét otthon kellett elmondani és rögzíteni a jelentkezőknek. Óvodásaink közül elismerésben részesült Kovács Petra Zoé és Kovács Mira Csilla, az 1–2. osztályosok közül pedig Horváth Hanna ért el 2. helyezést. Gratulálunk eredményeikhez! Reméljük, hogy még sok ehhez hasonló versenyen, és akár a következő Székács-gálán is megmutatják tehetségüket!

Orosháza

SZÓKE-KILIÁN SZILVIA